

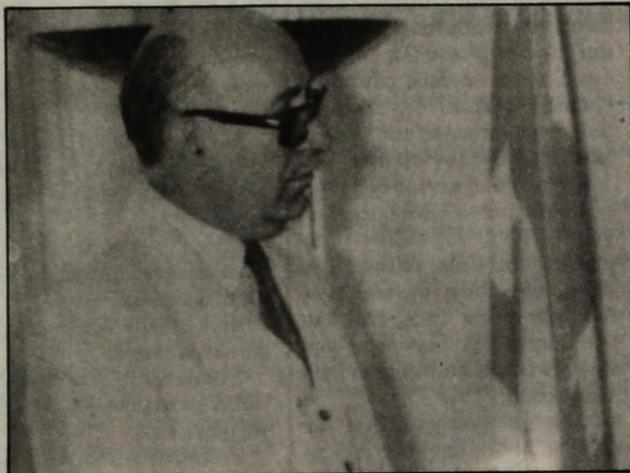
ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ χαφιέδες ... και ταξικά κοθώνια

Οι τελευταίες υποθέσεις κατασκόπων, πραχτόρων, χαφιέδων και ύποπτων για «τρομοκρατία» είναι γνωστές. Σενάρια αναπτύχθηκαν και αναπτύσσονται διάφορα. Υπάρχουν, όμως, σημεία ουσιαστικά που ξεπεράστηκαν ή αποσιωπήθηκαν επιπόλαια ή με σπουδή. Κι αυτά θέλουμε να θίξουμε σ' αυτό το σύντομο σημείωμα.

Α) Η ύπαρξη των λεγόμενων *απόρρητων μυστικών*, εθνικών ή υπερεθνικών, οικονομικών ή πολιτικών. Η έλλειψη ενημέρωσης ονοματίζεται κάθε φορά κρατικό μυστικό-απόρρητο. Κάθε βρωμιά κρατική, κυβερνητική, οικονομική, κομματική αποκρύβεται με την προβολή αυτής της δικαιολογίας. Το απόρρητο κυριαρχεί σ' όλες τις πτυχές της κοινωνικής ζωής, επιβάλλοντας τον τρόπο της εξουσίας στους πολλούς που αγνοούν την αλήθεια. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι οι σχέσεις έχοντες με απόρρητα κυκλοφορούν με εκείνα τα μεγάλα μαύρα γυαλιά, για να κρύβουν ό,τι ίσως θα μπορούσε να προδώσει περισσότερο τα μυστικά τους. Καθίστανται επιπλέον μυστηριώδεις για να εξουσιάζουν. Κάτι σαν επιθεωρητές Κλουζώ - στυλ Μανώλη Μπουσινάκη όπως, κατά Κρυστάλλη, τον αποκαλεί ο συνάδελφός του Αλεξάκης, άλλος τέτοιος του είδους.

Β) Η χρησιμοποίηση ρουφιάνων πραχτόρων σ' όλα τα πεδία της εξουσίας (βλ. μέχρι και ποδοσφαιρικούς κατασκόπους). Κι όλοι, δεξιοί ή αριστεροί, εξίστανται. Είναι δυνατόν; Χαφιέδες χρησιμοποιείτε; Ντροπή! Κι ο μόνος κυνικά ειλικρινής ο Κουτσόγιωργας, που ενώπιον των εθνοπατέρων στη σχετική συζήτηση απαντά: «Ναι, με χα-

φιέδες. Και δουλειά ήθελε ο άνθρωπος και του βρήκαμε. Γιατί διαμαρτύρεστε; Σάμπως θα μπορούσε να λειτουργεί η εξουσία για τον έλεγχο των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων χωρίς δαύτους. Και θεωρούν απαράδεκτη, ενοχλούνται οι καϊμένοι από την ύπαρξη εποχιακών χαφιέδων ή με το κομμάτι (είδος Κρυστάλλη) που κάνουν και κάποια άλλη μονιμότερη, ίσως, δουλειά τη στιγμή που θεωρούν φυσιολογική την ύπαρξη μερικών δεκάδων χιλιάδων επίσημων και μόνιμων (Αστυνομία, Α2 στρατού, ΚΥΠ κλπ).

Μάλιστα, τους συμπαρίστανται καθημερινά, αφού τους θεωρούν εργαζόμενους ανθρώπους, στους κινδύνους της «άχαρης» κι «επκίνδυνης» δουλειάς τους, όπως συνηθίζουν να λένε. Επεικέστατα αυτή η συμπεριφορά λέγεται υποκρισία.

Ορισμένοι, όπως η «Αυριανή» και το «Ποντίκι», ίσως οι φανατικότεροι απ' όλους αντί-Κρυστάλληδες (χαφιέ τον ανεβάζουν, χαφιέ τον κατεβάζουν, όποτε αναφέρονται σ' αυτόν) εί-

ναι και οι φανατικότεροι υπερασπιστές των παραπάνω, αφού μόνοι αυτοί απ' όλους σχεδόν, μ' αφορμή τις επιθέσεις από άλλες αντιπολιτευόμενες μερίδες του τύπου, υπερασπίστηκαν τους Τζανάκη-Μπουσινάκη, σαν «δημοκράτες στην υπηρεσία της Αλλαγής», που οι εχθροί της «θέλουν να τους φάνε, για να μείνει ανυπεράσπιστη (Sic!)».

Γ) Το κράτος σώνει και καλά θέλει να πείσει για την εξάρθρωση της «τρομοκρατίας» στην Ελλάδα. Δεν είναι πρωτοφανέρωτη επιδίωξη. Αντιθέσεις στους κατασταλτικούς και χαφιέδικους κρατικούς μηχανισμούς, σχέσεις με τους εταίρους στο εξωτερικό, ευρωπαϊστές-αμερικάνους, εσωτερικά οξυμένα προβλήματα ή αν θέλετε όλοι αυτοί μαζί είναι οι λόγοι, που στη συγκεκριμένη συγκυρία το οδηγούν σε τέτοιου είδους ιστορίες. Μ' ένα σημάρι, πολλά τρυγόνια, δηλαδή. Και κάτι ακόμα, που 'ναι μόνιμη επιδίωξη. Η δημιουργία στις συνειδήσεις της υποψίας για τις τέτοιου είδους δυναμικές δραστηριότητες ομά-

δων, ότι κατευθύνονται από πράχτορες, μυστικές υπηρεσίες, εθνικές ή διεθνείς. Σπέρνει την καχυποψία ανάμεσα και στους συμπαθούντες των ομάδων. Οι εφημερίδες και τα σενάρια τους επιτείνουν το ψυχολογικό αυτό πόλεμο, ενώ κάποια αριστεριστικά γκρουπούσκουλα «επιβεβαιώνουν» τις θεωρητικές κατασκευές τους περί της «ατομικής τρομοκρατίας» και των διασυνδέσεών της με τις μυστικές υπηρεσίες και τον πόλεμό τους. Το κομφούζιο συμπληρώνει ο πόλεμος ανακοινώσεων μεταξύ ΕΛΑ και «επαναστατικής οργάνωσης Χρήστος Κασίμης».

Δ) Η παραβίαση όλων των λεγόμενων συνταγματικών ατομικών δικαιωμάτων, που υπάρχουν για να παραβιάζονται από τους ίδιους τους κρατικούς φορείς, σ' αυτές τις περιπτώσεις και η απάθεια ως συνήθως, των μανιωδώς αυτοφερόμενων δημοκρατών ή το υποκριτικό ενδιαφέρον ορισμένων (βλ. Νέα Δικηγορική Κίνηση). Εδώ ας σημειωθεί το γεγονός του χαρακτηρισμού κατηγορούμενων ή υπόπτων ως τρομοκρατών από εφημερίδες, κυβερνητικούς εκπρόσωπους κι άλλους υπερασπιστές της δημοκρατικής νομιμότητας και της δικαστηριακής ανεξαρτησίας, με βάση ενδείξεις ή αστυνομικές εκδοχές.

Ε) Το γνωστό σύνδρομο καταδίωξης των ακροαριστερών, που με ανακοινώσεις για την υπεράσπιση του Γ. Τσιτολιάνου, βλέπουν πάλι προσπάθεια χτυπήματος της ακροαριστεράς. Επίσης, η ανακοίνωση της «17 Νοέμβρη» όπου βάζει σ' ένα τσουβάλι το χαφιέ Κρυστάλλη με τον νεκρό επαναστάτη Χρήστο Τσουτσουβή. Η ανακοίνωση του ΕΛΑ, που μόνο άνθρωποι

του «Ριζοσπάστη» θα 'ταν δυνατό να έδγαζαν, όπου υπεραμύνεται της μητέρας Ρωσίας ενάντια στην κακιά Αμερική κι όπου δέλεει κουθέντα για το χαφιέ-πράχτορα Κρυστάλλη. Ο αντιαμερικανισμός τους είναι άραγε ισχυρότερος από τις αισθήσεις τους;

Στ) Το βασικό επιχείρημα για την αναγκαιότητα ύπαρξης του κράτους από τους συνήγορους και υπερασπιστές του είναι η δυνατότητά του να μη μεταβάλλεται η κοινωνική ζωή σε ζούγκλα, όπως συνηθίζουν να λένε.

Αλλά αν οι ίντριγκες Κρυστάλλη-Αλεξάκη ή Τζανάκη-Μπουσινάκη ή πρωθυπουργικών γραμματέων-Κρυστάλλη και πόσες άραγε καθημερινές και άγνωστες, σ' ένα πόλεμο όλων εναντίον όλων, δεν είναι δείγμα ζωής ζούγκλας και μάλιστα στη χειρότερη μορφή της, της, όπου ο ισχυρότερος ή μάλλον ο ικανότερος για δολοπλοκίες κρατιστής κυριαρχεί, τότε από ποιά ζούγκλα μας «προστατεύει» το κράτος; Και ποιος ο λόγος ύπαρξής του, όταν η ζούγκλα και τα θηρία της είναι αυτό το ίδιο;

Σημ. Οι γράφοντες, δεν έχουν τίποτε εναντίον των άκακων θηρίων της ζούγκλας, που αγωνίζονται για την καθημερινή επιβίωσή τους. Αντίθετα,

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ «ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ»

«Κανείς Έλληνας δεν παρακολουθείται ή διώκεται ή περιορίζεται, για τις πολιτικές του πεποιθήσεις».

Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Απ' τη δικογραφία της «υπόθεσης Κρυστάλλη» παρμένα τα ακόλουθα κείμενα-«εκθέσεις κατ' οίκον ερεύνης και κατασχέσεως» καταδεικνύουν την «ουσιαστική» λειτουργία του άνωθεν ρητού και καθιστούν σαφές ότι η «ελληνική δημοκρατία» αρνείται την ίδια της τη νομιμότητα, παραβιάζοντας κατάφορα τις θεμελιώδεις διατάξεις του Συντάγματος διαλέγοντας την «μεταπολιτευτική» νομοτυπία.

Οι έρευνες σε σπίτια, που έγιναν κάτω απ' την επίφαση και το πρόσχημα των χωρίς τεκμήριο «θασίμων υπονοιών» εκφράζουν τη λογική των εξουσιαστικών μηχανισμών, όπου μη καταγραφόμενες οι αποδείξεις, που στοιχειοθετούν αυτές τις «θασίμες υπόνοιες» προωθούν το ανεξέλεγκτο των εκτελεστικών οργάνων, καταργώντας και αυτές ακόμη τις στοιχειώδεις νόμιμες διαδικασίες.

Στις «εκθέσεις κατ' οίκον ερεύνης και κατασχέσεως» απ' τη μια δεν εκτίθενται οι «θασίμες υπόνοιες» και απ' την άλλη καταγράφεται ότι οι έρευνες έγιναν «μη αντιτεινομένου» του διαμένοντος εν τη οικία. Αν κάποιος βέβαια αντισταθεί σ' αυτήν την παράνομη έρευνα κατηγορείται για αντίσταση κατά της Αρχής.

Τα κείμενα αυτά είναι βέβαια νομότυπα, εξ αιτίας όμως της ασάφειας που τα χαρακτηρίζει είναι και παράνομα. Εκμεταλλευόμενοι το κενό νόμου που υπάρχει στην περίπτωση αυτή, όπου το νομότυπο νομιμοποιείται, διαμορφώνουν τις συνθήκες

εκείνες, όπου η καταπάτηση της νομιμότητας θα είναι μια συνηθισμένη κίνηση. Όλοι θα τη θεωρούν δεδομένη, και ανίσχυροι, περιδεείς θα περιμένουν τη σειρά τους. Έτσι βλέπουμε το «στήσιμο» κι ολόκληρου μηχανισμού, όπου «νά πάσα στιγμή, ο καθένας μας -όντας ένας εν δυνάμει ένοχος- βρίσκεται υπό τον έλεγχο της Ελληνικής Αστυνομίας απ' το «δι' υπόθεσίν σας» και το «έχοντες θασίμους υπονοίας» στην κατασκευή ενόχων.

Η διατάραξη της οικιακής γαλήνης, η παραβίαση του ασύλου της κατοικίας, η προσβολή της προσωπικότητας μέσω του διασυρμού στον κοινωνικό περίγυρο, ο έλεγχος της προσωπικής ζωής, η κατάσχεση -κατά τη διάρκεια των ερευνών- πραγμάτων ασχέτων με το αντικείμενο των ερευνών, δεν αποτελούν, κατά την Αστυνομία, έκνομες ενέργειες, γιατί... «έτσι κι αλλιώς είμαστε όλοι... ένοχοι».

Απ' την άλλη πλευρά, η δικαστική εξουσία νομιμοποιεί με την στάση της, την παρανομία της Αστυνο-

μίας, συνεργώντας σ' αυτήν την νομότυπη αλλά παράνομη διαδικασία.

Σ' αυτόν τον έρποντα φασισμό, σ' αυτήν την προσπάθεια μαζικού ελέγχου, η άγνοια είναι συντελεστής διαιώνισης της υπάρχουσας κατάστασης.

Είναι αναγκαίο λοιπόν να γνωρίζουμε ότι:

Εάν κατά τη διάρκεια της έρευνας στο σπίτι μας δε βρεθεί τίποτε το «ενοχοποιητικό», έχουμε δικαίωμα να αρνηθούμε να υπογράψουμε την έκθεση «κατ' οίκον ερεύνης». Αρνούμενοι να υπογράψουμε αρνούμαστε να επικυρώσουμε μια παράνομη ενέργεια. Επίσης έχουμε το δικαίωμα να αρνηθούμε την προσαγωγή μας στην ασφάλεια αν δεν υπάρχει ένταλμα σύλληψης, στο οποίο βέβαια πρέπει να καταγράφονται οι λόγοι της προσαγωγής μας. Στην περίπτωση που θα κάνουν κατάσχεση πρέπει να απαιτήσουμε την καταγραφή των κατασχθέντων. Επίσης κατά τη διάρκεια της έρευνας μπορεί να είναι παρών ο δικηγόρος μας. Τέ-

λος σε οποιαδήποτε περίπτωση, αρνούμαστε να δώσουμε δακτυλικά αποτυπώματα απ' τη στιγμή που δεν διωκόμαστε, για τον απλούστατο λόγο ότι περνώντας απ' τη σήμανση, χαρακτηρίζεται σσημασμένος, πράγμα το οποίο «αξιοποιείται» ανάλογα σε κάθε περίπτωση.

Η άρνησή μας να υπογράψουμε τα έγγραφα της Αστυνομίας, είτε σε απλή σύλληψη, είτε σε έρευνα στα σπίτια μας, καθώς επίσης και η γνώση των στοιχειωδών δικαιωμάτων μας είναι αναγκαία για να μη βρεθούμε «μπλεγμένοι» σε αστυνομικά σενάρια, για να μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις καθημερινές επιθέσεις της εξουσίας, χωρίς συμπλέγματα φόβου και ανασφάλειας.

Ας δούμε τώρα -εν συντομία- τα επίμαχα αποσπάσματα απ' τη δικογραφία της «υπόθ. Κρυστάλλη» (για τα συντακτικά και γραμματικά λάθη την ευθύνη αναλαμβάνουν τα όργανα της δικαστικής εξουσίας ομού μετά των οργάνων της Ελληνικής Αστυνομίας):

Περί εκρηκτικών

1. Έκθεσις κατ' οίκον ερεύνης:

13.9.85, ώρα 05.30, Πάρεδρος Πινέλλης Τ. έχοντας θασίμως υπονοίας ότι εις την οικία του Χριστοφίλου Γεωργίου (πωλητή) κρύπτονται εκρηκτικά, ομού μετά του Υπαστυνόμου Καράλη Δ, μετέβημεν εις την οικία του ανωτέρω και αναγγείλαντες αυτόν τον σκοπόν της μεταβάσεώς μας και τούτου μη αντεινομένου..., περιελθόντες άπαντα τα δωμάτια ουδέν ανεύρομεν.

2. Έκθεσις κατ' οίκον ερεύνης:

13.9.85, ώρα 05.30, Ο Αντισταγ-γελεύς Αθηνών Ισιδώρος Ντογιάκος έχοντας θασίμως υπονοίας ότι εις την οικία του Λάμπρου Ιωάννη... κρύπτονται όπλα, εκρηκτικά, σχέση έχοντα με τις εκρήξεις που σημειώθηκαν την 01.40 ώρα σήμερα στην Αθήνα, ομού μετά του Υπαστ. Πί-κλα Π. μετέβημεν εις την ως άνω διεύθυνσιν... ευρόντες τον πατέρα του Λάμπρου Νικόλαο και αναγγεί-λantes αυτόν τον σκοπόν της μετα-βάσεώς μας και τούτου μη αντεινο-

Όλοι τους είναι υπέροχοι! «η εικονικότητα συνιστά ψεύδος επι- τρεπτό...» (Φωνή Αχαΐας 10.10.85)

Πρόκειται για απόσπασμα από την εισήγηση του Αντιεπιστημονολόγου του Αρείου Πάγου Σπ. Κανίνια, προς το ποινικό τμήμα του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Μ' αυτήν ζητάει να ανααιρεθεί το βούλευμα του συμβουλίου Εφετών Πατρών με το οποίο παραπέμπονταν να δικαστούν ο μητροπολίτης Καλαβρύτων Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιος και άλλοι καλόγεροι για απάτη σε βαθμό κακουργήμα-

τος. Ο πρώτος δεχόταν ως δωρεάν μεταβίβαση κτημάτων πραγματικής αξίας 250.000.000 δρχ. από τους καλόγερους του Μ. Σπηλαίου, δηλώνοντας στο συμβόλαιο ως αξία των κτημάτων το ποσό του 1.700.000 δρχ! Τι να ειπεί κανείς για Μητροπολίτες, Καλόγερους και... Αντιεπιστημονολόγους! Η εικόνα των ιεραρχών της εκκλησίας και της Δικαιοσύνης είναι πρωτότυπη! Καμαρώστε τους!

Ο νέος γενικός γραμματέας του ΥΠΕΘΟ

Διαβάσαμε στο ΚΕΡΔΟΣ 4.8.85:

Πραγματική έκπληξη στην «αγορά» προκάλεσε ο διορισμός του προέδρου του Δ.Σ. της ΕΤΕΒΑ, Θεόδωρου Καρατζά ως γενικού γραμματέα του υπουργείου Εθνικής Οικονομίας.

Γνωστός και έμπειρος τραπεζίτης, με κύρος στη διεθνή πιστωτική αγορά, «έκλεισε» 4 χρόνια επιτυχούς έργου στην ΕΤΕΒΑ με δυο χτυπητά κατορθώματα:

- Τη συμφωνία για την αναδιάρθρωση του κεφαλαίου της Hellenic Steel
- Τη ρύθμιση με μετοχοποίηση των χρεών της Henniger.

Εκτός «πλασίου προβληματικών» και Οργανισμού Οικονομικής Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων.

Και κάτι άλλο: η ΕΤΕΒΑ είναι το κατ' εξοχήν πιστωτικό ίδρυμα με πείρα στην τεχνική διακανονισμό των χρηματοοικονομικών αδιεξόδων επιχειρήσεων.

Ίσως και αυτό το στοιχείο της εμπειρίας του κ. Καρατζά να «μέτρησε» στην επιλογή του προσώπου για τη θέση του γεν. γραμματέα.

Αυτό είναι δικό μας: Παρ' ότι προσπαθήσαμε δεν καταφέραμε να διασταυρώσουμε τα λεγόμενα για την εμπειρία του

Όλοι να δουλέψετε όλοι θα ζήσουμε!

Την πολυδιαφημισμένη πίστη της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ στις πολυδιαφημισμένες «αρχές της Διακήρυξης της 3ης Σεπτεμβρίου» έβγαλε πάλι στον αέρα του φρουρίου της Πάτρας -σε τόπο δηλαδή σημαδιακό, ο Δ. Ρόκκος, μέλος του Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ και γεν. γραμματέας του Υπουργείου Προεδρίας. Και ταυτόχρονα, έδωσε έντονα το στίγμα της διακήρυξης με το σημερινό της περιεχόμενο.

«Τη δεύτερη τετραετία δίνουμε τη μάχη για την αύξηση της παραγωγικότητας και της παραγωγής. Χρειάζεται πολύ δουλειά... Δεν μπορούμε να παράγουμε λιγότερα από όσα καταναλώνουμε. Αν το καταλάβουμε αυτό, τότε έχουμε θρει το κλειδί της οικονομικής ανάπτυξης...»

«Τη δεύτερη τετραετία δίνουμε τη μάχη για την αύξηση της παραγωγικότητας και της παραγωγής.»

Το μυστικό της ανάπτυξης άργησε αλλά το βρήκε ο κ. Ρόκκος και το ΠΑΣΟΚ.

Το θέμα είναι πότε θα θρουν αυτοί που δουλεύουν -και που όπως μας λένε είναι οι μόνοι που φταίνε για την κρίση- το μυστικό για να ξαποστεϊλλουν τον Ρόκκο και τ' αδελφία του που αποφασίζουν και διατάζουν.

νέου γεν. γραμματέα στη Λέσχη της Ρώμης και στην ομάδα Μπίλντεμπεργκ. (στη διεθνή δηλ. των καπιταλιστών)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Πολύς λόγος γίνεται τον τελευταίο καιρό για το ρατσιστικό καθεστώς της Ν. Αφρικής και τους λευκούς ρατσιστές, και μάλιστα με τρόπο, που υπονοεί ότι η μόνη μορφή ρατσισμού είναι αυτή, που αναπτύσσει μια φυλή απέναντι σε μια άλλη. Μήπως, όμως, ο κοινωνικός ρατσισμός είναι εξίσου επικίνδυνος και περισσότερο ύπουλος από τον φυλετικό; Ας αναλογιστούμε:

Κάθε αστικό κέντρο έχει μια ή περισσότερες «κακόφημες» συνοικίες, όπου συγχάζουν «ύποπτοι» τύποι. Κάθε γειτονιά έχει τη «ζωντοχήρα» της, που απειλεί την ηθική τάξη και τους «ναρκομανείς-μαλλιάδες» της, που είναι αγκάθι στο μάτι κάθε νοικοκύρη.

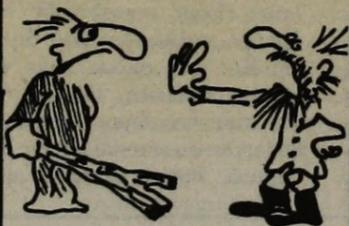
Κάθε πολυκατοικία έχει τον αποδιοπομπαίο της «συνταξιούχο φοιτητή» ή «άεργο τεμπέλη», που αναστατώνει κάθε θράδυ τον ύπνο των έντιμων ενοίκων με «όργια».

Και τα παιδιά; Δεν είναι «ενοχλητικά» και «ανάγωγα», όταν φωνάζουν στο σινεμά, όταν τρέχουν μέσα στην καφετέρια, όταν παίζουν στο λεωφορείο; Αυτοί οι χώροι είναι αποκλειστικά για μεγάλους, τα παιδιά θα πρέπει να αρκούνται στους παιδικούς σταθμούς.

Έτσι, για να ξέρουμε πού πατάμε:

Τα παιδιά στον παιδότοπο. Τα σκυλιά στον σκυλότοπο. Οι γέροι στα Κ.Α.Π.Η. Οι νέοι στα κέντρα νεότητας. Οι κακοί στη φυλακή. Οι τρελοί στα ψυχιατρεία. Οι παραγωγικές ηλικίες στη δουλειά.

Αν αυτό δεν είναι καθεσώσ διαχωρισμού, τότε τί είναι; Αν αυτό δεν είναι *απαρτχάιντ*, τότε τί είναι;

απορίες

α) Πέρασαν πάνω από εξήμιση χρόνια αφότου η ομάδα «Ιούννης '78» εκτέλεσε το βασανιστή Μπάμπη, ώσπου φέτος, ξαφνικά μέσα στην ανακοινωσιολογία των οργανώσεων ένοπλης βίας, αναφορικά με την υπόθεση Κρυστάλλη, σκιάει ακόμα μια βόμβα: Ο ΕΛΑ γνωστοποιεί ότι η ομάδα «Ιούννης '78» αποτελεί τμήμα του.

Αλλά γεννιέται το ερώτημα: Τι έκανε τον ΕΛΑ, για όλο αυτό το διάστημα, να μη κάνει γνωστό αυτό το γεγονός;

Εκτός κι αν κάτι τέτοιο έχει γίνει σε κάποια από τις ανακοινώσεις του και πέρασε απαρατήρητο.

Έτσι, έρχεται σαν συμπλήρωμα μια ακόμα απορία:

Τί έκανε τον ΕΛΑ να αποκαλύψει ΤΩΡΑ ότι η ομάδα «Ιούννης '78», είναι τμήμα τους;

Ένας πράγματι περίεργος ετεροχρονισμός στην ανάληψη μιας ευθύνης.

β) Το 1980 έκανε την παρουσία της η Αντιστρατιωτική Πάλη εκδίδοντας από τότε το ομώνυμο περιοδικό και πολλές προκηρύξεις που έχουν γίνει γνωστές είτε μέσω του τύπου, είτε σε δημόσιους χώρους και διαδηλώσεις.

Όταν το 1983 σκοτώθηκε ο εκδότης της «Βραδυνης» Αθανασιάδης την ευθύνη ανέλαβε με προκήρυξη κάποια «Οργάνωση Αντιστρατιωτική Πάλη». Την επομένη δημοσιεύεται στις εφημερίδες Ανακοίνωση της εκδοτικής ομάδας Αντιστρατιωτική Πάλη, με την οποία αποποιείται την ευθύνη για το θάνατο του Αθανασιάδη. Στην ίδια ανακοίνωση καταγγέλλεται η προκήρυξη ανάληψης ευθύνης σαν προδοτική και κατευθυνόμενη από τις μυστικές υπηρεσίες του στρατού και τις

Αστυνομίας. Το ίδιο επαναλαμβάνεται και στο τεύχος 10 του περιοδικού Αντιστρατιωτική Πάλη (βλ. Εφημερίδες της εποχής και το βιβλίο του Γ. Καραμπέλα «Το Ελληνικό Ανταρτικό Πόλεων 1974-1985»).

Όλα αυτά γνωστά από τις εφημερίδες και το προαναφερόμενο βιβλίο δεν πέρασαν απαρατήρητα. Είναι φυσικό να τα έχει υπόψη της και η «17 Ν.» γιατί πρέπει να θεωρηθεί απίθανο ότι δεν διαβάζει εφημερίδες και βιβλία.

Όμως, στην αλληλογραφία των οργανώσεων ένοπλης βίας με τις εφημερίδες, αναφορικά με την υπόθεση Κρυστάλλη, η παρέμβαση της «17 Ν.» δημιούργησε νέα ερωτηματικά.

Στην ανακοίνωσή της αναφέρεται ότι «δεν υπάρχει ομάδα «Αντιστρατιωτική Πάλη» της επαναστατικής αριστεράς και το όνομα αυτό είναι πλαστό».

Τί από τα δύο συμβαίνει;

Η «17 Ν.» θεωρεί την προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για το θάνατο του Αθανασιάδη χαλκευμένη από τις μυστικές υπηρεσίες ή θεωρεί την εκδοτική ομάδα της Αντιστρατιωτικής Πάλης και την εκδοτική της δραστηριότητα (περιοδικά, προκηρύξεις) σαν κατασκευάσματα των μυστικών υπηρεσιών;

Στην πρώτη περίπτωση πρέπει να συμφωνεί με την εκδοτική ομάδα «Αντιστρατιωτική Πάλη». Στη δεύτερη δημιουργεί πρόσθετα ερωτήματα και απορίες.

Διαφυγή της πέννας ή σκόπιμη διατύπωση;

υπερπροσφορά και λιτότητα

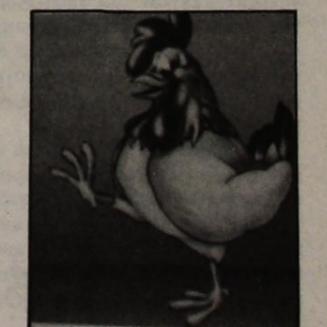
Ενώ οι τιμές των τροφίμων ανεβαίνουν, ενώ οι κυβερνώντες παγκόσμια φωνάζουν για λιτότητα, κι ενώ την ίδια στιγμή υπανάπτυκτες χώρες πεθαίνουν από την πείνα, σε αρκετά προϊόντα, σύμφωνα με έκθεση της Ευρωπαϊκής επιτροπής της ΕΟΚ, εμφανίστηκαν πλεονάσματα, και υπάρχει, μια μόνι-

μη τάση αύξησης της παραγωγής σε ρυθμό ταχύτερο της ζήτησης. Σ' αυτά τα προϊόντα, περιλαμβάνονται το βοδινό κρέας, το γάλα, η ζάχαρη, το κρασί και τα σιτηρά. Παρά τα μέτρα για να περιοριστεί η αύξηση της παραγωγής γάλατος δε λύθηκε το πρόβλημα της δημιουργίας πλεονάσματος.

Στην ίδια έκθεση, επισημαίνεται ότι σε πέντε χρόνια, δηλαδή το 1990, αν συνεχιστούν οι τάσεις, που επικρατούν σήμερα στην αγορά, τότε η παραγωγή θα υπερβεί την ζήτηση κατά προϊόν ως ακολούθως:

- Γάλα: Κατά 11 εκατομ. τόν.
- Ζάχαρη: κατά 1,5 εκατομ. τόν. ή περισσότερο
- Σιτηρά: κατά 33 εκατομ. τόν.
- Βοδινό κρέας: κατά 0,2 εκατομ. τόν.

Δε μένει, λοιπόν, παρά να αυξήσουν κι άλλο τις τιμές και όλα αυτά τα εκατομμύρια τόνων τροφίμων να τα θάψουν στις χωματερές για να επέλθει ισορροπία μεταξύ προσφοράς και ζήτησης, όπως συνηθίζουν να λένε οι διεισπραμμένοι οικονομολόγοι της καπιταλιστικής κοινωνίας μας, και για να διατηρηθεί σταθερό το κέρδος των μεγαλοπαραγωγών και εμπόρων.

μένου... περιεθρόντες άπαντα τα δωμάτια της οικίας του ουδέν ανεύρομεν.

3. Έκθεσις κατ' οίκον έρευνής και κατασχέσεως 13.9.85, ώρα 07.00, ημείς ο Αστ. Νασιακός Φ. έχοντες βασίμους υπονοίας ότι εις την οικία του Πέττα Αντωνίου κρύπτονται πρόσωπα και πράγματα σχέση έχοντα με την έκρηξη, που έλαβε χώρα την 01.40 ώρα της 13.9.85... μετέβημεν εις τον ως άνω διεύθυνσιν ομού μετά του Αντιεπιστημονολόγου Αλεξίου Κωτσάκη, ίνα ενεργήσωμεν σχετικήν έρευνα. Μη ευρόντες εν αυτή τον ανωτέρω ένοικον, προέβημεν εις την διάνοιξιν της εξωτερικής του διαμερίσματος θύρας τη συνδρομή του επί τούτου κληθέντος κλειθροποιού Στεμένου Βασιλείου, εν τέλει, ουδέν ανεύρομεν.

Περί ελεύθερης διακίνησης των ιδεών:

1. Στην «έκθεση κατ' οίκον έρευνας και κατάσχεσης» που έγινε στο σπίτι του Κρυστάλλη καταγράφεται «η ανεύρεση περιοδικού με την επωνυμία ο σχολιαστής».

2. Έκθεσις κατ' οίκον έρευνής και κατάσχεσης.

13.10.85, ώρα 13.30, οι Αβραμικής Μιχαήλ, υπαστυνόμος, Μανωλόπουλος Χ. Αστ. β' έχοντες βασίμους υπονοίας ότι εις την οικία του Γεράκη Χρ. φοιτητή, είναι ενδεχόμενο να ανευρεθούν αντικείμενα, σχέση έχοντα με την υπό έρευνα υπόθεση, μετέβημεν εις την ανωτέρω διεύθυνσιν και αναγγειλαντες

αυτόν τον σκοπόν της μεταβάσεώς μας και τούτου μη αντεινόντος αμέσως ανεύρομεν και κατέσχομεν τα εξής:

- 1) 2 περιοδικά με τίτλο «πεζοδρομιο»
- 2) 1 περιοδικό με τίτλο «Η Επανάσταση στο ΙΡΑΝ»
- 3) 1 περιοδικό με τίτλο «ο Κόκκορας»
- 4) 4 περιοδικά με τίτλο «Εκτός Ελέγχου»
- 5) 1 εφημ. με τίτλο «Ο ΣΠΑΣΤΗΣ»
- 6) 23 προκηρύξεις διαφόρου περιεχομένου και 35 ομοίου περιεχομένου με τίτλο «ΤΟ ΥΠΑΡΞΙΑΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ»
- 7) Δύο πακέτια χάρτου, διαστάσεων 34Χ22.

Περί νοσησαργίας

Στην «έκθεση κατ' οίκον έρευνας και κατάσχεσης» που έγινε στο σπίτι της Σπεντζούρη Χαράς-Λουίζας αναφέρεται ότι: ανεύρομεν και κατέσχομεν: α) ένα γυάλινο ποτήριον περιέχον μικρούς κόκκους από κερί β) Ένα μικρό κυτίον (τενεκεδένιο) περιέχον τεμάχια από κερί».

Η αποκάλυψη αυτών των μερών της υπόθεσης που αποσιωπήθηκαν απ' τον αστικό τύπο είναι υποχρέωση κάθε ανθρώπου, κάθε ομάδας που θέλει να σκάφεται και να μιλά ελεύθερα.

ΕΠΟΧΙΑΚΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

πρόταση για οργάνωση

Την άνοιξη του '85, μαζευτήκαμε μια ομάδα νέων, και συζητήσαμε την ίδρυση σωματείου «εποχιακά εργαζόμενων με εργατική και υπαλληλική σχέση».

Για διάφορους υποκειμενικούς και αντικειμενικούς λόγους, η προσπάθεια δεν προχώρησε. Βγήκαν όμως κάποια χρήσιμα συμπεράσματα, άξια για συζήτηση. Είναι αναγκαία η συνδικαλιστική έκφραση αυτού του χώρου; Κι αν ναι, είναι σήμερα εφικτή μια τέτοια προσπάθεια;

Πρώτα πρέπει να σημειώσουμε τη σύνθεση των εργαζόμενων περιστασιακά-εποχιακά και τα προβλήματα τους. Για τον νόμο-κράτος-ΟΑΕΔ κλπ, εποχιακά εργαζόμενοι θεωρούνται όσοι προσλαμβάνονται για διάστημα μέχρι εννέα μηνών και απασχολούνται σε εποχιακές εργασίες. Όταν έχουν σύμβαση εργασίας, αυτή είναι ορισμένου χρόνου.

Οι εργαζόμενοι έτσι είναι κύρια ανειδίκευτοι και δουλεύουν από χειρωνακτικές εργασίες μέχρι σερβιτόροι και υπάλληλοι ξενοδοχείων. Πιο αναλυτικά:

ΕΡΓΑΤΕΣ ΓΗΣ

Είναι εκείνοι που δουλεύουν στα φρούτα, τις ελές, τα θερμοκήπια. Είναι μαύρη δουλειά, με προβλήματα κατώτερων μεροκάματου, ωραρίου, δώρων, συμπεριφοράς των αφεντικών.

Μεγάλος αριθμός νεολαίας, γυναικών, ξένων απ' τη Δ. Ευρώπη, μειονοτήτων. Συχνά έρχονται σε σύγκρουση με τον πολιτισμό -και ρατσισμό- των επαρχιών και χωριών, που αντιμετώπιζει τους εργάτες σαν αναγκαίο κακό. Έχουν γίνει κατά καιρούς αυθόρμητες κινητοποιήσεις γύρω απ' το μεροκάματο, τουλάχιστον στο Βόλο και την Κρήτη, και έχει εκφραστεί μια συλλογικότητα μετά τη δουλειά στους κοινούς χώρους κατασκήνωσης, ανάμεσα σε νέους Έλληνες και ξένους εργάτες.

Μια σειρά αιτήματα όπως, ένσημα, ωράριο, κατοικία, επιδόματα μετακίνησης, κλπ μπορούν να διεκδικηθούν άμεσα και πιστεύουμε αποτελεσματικά απ' τον ΟΑΕΔ. Εδώ πρέπει ακόμα να πούμε, ότι το βαρύ ένσημο σημαίνει δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα και διάφορα άλλα έκτακτα επιδόματα, χωρίς το επίδομα ανεργίας.

Ο συντονισμός, η ενημέρωση, η διαμόρφωση κατώτερων μεροκάματων, μόνο κεντρικά μπορεί να διεκδικηθεί, αλλά αποτελεσματική εφαρμογή όλων αυτών θα υπάρξει στους τόπους δουλειάς με τοπικά σωματεία-παράρτηματα που ανάλογα με το μέρος και την παραγωγή ή θα υπάρχουν όλο το χρόνο, ή θα γίνονται επιτόπου τον καιρό της δουλειάς, για συνδικαλιστική κάλυψη.

ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΕ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

Είναι οι νέοι -άντρες συνήθως- που δουλεύουν στα ξεφορτώματα σε εργοστάσια αναψυκτικών, μπίρας, και παγωτών. Έχουν δίμηνες ή τρίμηνες συμβάσεις κι ο νόμος 1264 δεν τους επιτρέπει τη συνδικαλιστική

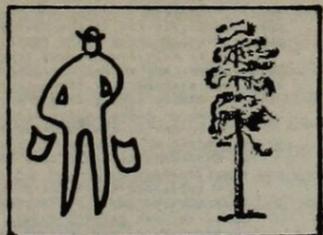
κή έκφραση μέσα απ' τα σωματεία.

Οι περισσότεροι απολύονται με το τέλος του καλοκαιριού.

ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΕ ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΑΙ ΔΗΜΟΥΣ

Η πολιτική συγκάλυψης και εκτόνωσης της ανεργίας με την περιοδική απασχόληση, τα κονδύλια της ΕΟΚ για την κοινωνική χρησιμοποίηση των ανέργων, αλλά και η προσπάθεια του κράτους να παρέμβει διαπαιδαγωγικά στον ευαίσθητο χώρο των ανέργων, έχει ενεργοποιήσει διάφορους κρατικούς φορείς -ΕΥΔΑΠ, ΔΕΗ, ΟΤΕ, Αναδασώσεις- και δήμους με οξυμένο το πρόβλημα των ανέργων -Περιστερί, Ταύρος, Γαλάτσι- να προσλαμβάνουν ανέργους. Προσλήψεις γίνονται στις μεγάλες πόλεις και σε κάποια Δασαρχεία στις επαρχίες.

Πρόκειται για άντρες -και γυναίκες στις αναδασώσεις- που προσλαμβάνονται μαζικά αρχές Φθινοπώρου και Άνοιξης, με δίμηνες ή τρίμηνες συμβάσεις, για να απολυθούν το ίδιο μαζικά με τη λήξη των συμβάσεων. Οικοδόμοι, οι μεγαλύτεροι στην ηλικία, και νέοι που πρωτοπαίρνουν στην παραγωγή ή εργαζόμενοι στα τουριστικά.

Προβλήματα μαύρης δουλειάς δεν υπάρχουν ιδιαίτερα, αλλά υπάρχει πάντα το εμπόδιο του συνδικαλισμού (ν. 1264) ενώ τα ολιγομελή σωματεία των μόνιμων είναι εκφυλισμένοι απεργοσπαστικοί μηχανισμοί, που τα μέλη τους είναι από τα πιο παθητικά και συμβιβασμένα κομμάτια εργατών στην Ελλάδα.

Και δω, όπως στους εποχιακούς των εργοστασίων, είναι απαραίτητη μια παράλληλη στις υπάρχουσες συνδικαλιστική οργάνωση, που θα συντονίζει τη δράση όλων των εποχιακών και θα ενισχύει τους κατά τόπο αγώνες. Έχοντας πάντα σα στόχους, απ' τη μια την βελτίωση των συνθηκών δουλειάς κι απ' την άλλη τα γύρω απ' το επίδομα ανεργίας.

Πρέπει να παρθεί υπ' όψη ότι πρόκειται για ένα στρώμα λίγο πολύ μόνιμα υποαπασχολούμενων, που την μια δουλεύει εδώ και την άλλη αλλού. Αγώνες έχουν γίνει ενάντια στις μαζικές απολύσεις στην ΕΥΔΑΠ και περισσότερο στις αναδασώσεις, με πρόσκαιρα καλά αποτελέσματα. Τελικά δεν υπήρχε συνέχεια γιατί πρόκειται για απομονωμένες και εξωθεσμικές προσπάθειες. Πρόσφατο παράδειγμα η απόλυση

1.500 έκτακτων του ΟΤΕ και οι κινητοποιήσεις τους

ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ ΕΠΟΧΙΑΚΑ ΣΕ ΒΙΟΤΕΧΝΙΕΣ

Κύρια γυναίκες στο δέρμα-παπούτσια.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΕ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ, ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ, ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Στα νησιά και τις τουριστικές περιοχές, δουλεύουν κάθε καλοκαίρι χιλιάδες νέοι και νέες, υπάλληλοι, σερβιτόροι και λαντζέρηδες, σε εστιατόρια, ντισκοτέκ, PUB κλπ. Οι ίδιοι δουλεύουν και τον χειμώνα στα αντίστοιχα κέντρα των πόλεων, ή πρόκειται για σπουδαστές, και τέλος Δυτικο-Ευρωπαίους τουρίστες. Σπάνια δουλεύουν πάνω από 2-3 σ' ένα αφεντικό και όσο για τους ξένους πάντα παράνομα, με πελώρια προβλήματα μαύρης δουλειάς.

Υπάρχουν τουρίστες που δουλεύουν για 700 δρχ. και δυο πιάτα φαί. Εδώ πρέπει να πούμε ότι η λέξη τουρίστες, ίσως δεν είναι σωστή. Η ανεργία, και υποαπασχόληση μέσα στη νεολαία, έχει διεθνοποιηθεί, και πολλοί νέοι έρχονται στην Ελλάδα για να συνδιάσουν το μαύρο έστω μεροκάματο, με έναν άλλο τρόπο ζωής και κλίματος. Δεν πρόκειται ακριβώς για τουρίστες λοιπόν. Πέρα απ' όλα τα άλλα έρχονται κι αντιμέτωποι με τις κλειστές κοινωνίες της Ελληνικής επαρχίας, που τους περιφρονεί - ενώ τους εκμεταλλεύεται.

Αν συμπεριλάβουμε στο μεροκάματο, άδειες, αποζημιώσεις, ένσημα, δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, υπερωρίες βλέπουμε την παραβίαση κάθε έννοιας αμοιβής. Στις πλάτες αυτού του κόσμου, κυριολεκτικά αναπτύχθηκε τουριστικά-οικονομικά η επαρχία.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΕ ΕΠΟΧΙΑΚΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Είναι σκόρπιοι στα ξενοδοχεία σ' όλη την Ελλάδα, ή ακόμα συγκεντρωμένοι σε μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες, στις τουριστικές περιοχές, Ρόδο, Κέρκυρα, Κρήτη, Πόρτο Χέλι, Χαλκιδική. Τόποι που είναι μαζεμένα πολλά ξενοδοχεία, με μαύρες λίστες προγραμμένων για συνδικαλιστική δράση και άγρια εκμετάλλευση, ή αντίθετα γερά τοπικά σωματεία με ιδιαίτερα προνόμια για τα μέλη τους. Και σ' αυτές τις περιοχές υπάρχει μαύρη δουλειά Δυτικο-ευρωπαίων που δουλεύουν σαν ψυχαγωγοί με μισθό είκοσι χιλιάδες δρχ. ανασφάλιστοι και χωρίς άδεια εργασίας, σε ομάδες 10-20 ατόμων.

Αλλά εδώ το κύριο εκμεταλλεύμενο στρώμα, είναι η νεολαία που έχει βγάλει κατά χιλιάδες τα τελευταία χρόνια τις σχολές του ΕΟΤ, γυναίκες απ' τα χωριά που δουλεύουν καμαριέρες και καθαρίστριες και σερβιτόροι που έρχονται απ' τα μεγάλα αστικά κέντρα με αγγελίες. Οিপαγωμένοι απ' το 82 βασικό μισθό είναι από 21.450-23.600. Έτσι οι υπερωρίες, η παραβίαση του 5νθμέρου, κλπ είναι ένα καθεστώς. Δίπλα, η ανεξέλεγκτη συμπεριφορά των αφεντικών και οι απολύσεις, που από Πάσχα έως Μάη, και μέσα Σεπτέμβρη ως μέσα Οκτώβρη καλύπτουν το 5-20% του προσωπικού. Ακόμα κι αυτοί οι μισθοί, είναι αποτέλεσμα καυγάδων και συμβιβασμών, μια και όλα τ' αφεντικά, προσπαθούν να κλέψουν ότι μπορούν απ' τον εργαζόμενο, φτηνίζόμενοι στην επαναπρόσληψη της επόμενης χρονιάς.

Η περίοδος κρατά από Απρίλη ως Οκτώβρη και από φέτος ισχύει το 5νθήμερο -8 ρεπό το μήνα-. Τυπικά το ωράριο είναι 8ωρο. Πολύ σύντομα αναφερόμαστε στις συνθήκες ζωής των εργαζόμενων, τουλάχιστον όσων έρχονται από άλλες περιοχές, που τρώνε φαγητό προσωπικού και μένουν στα δωμάτια προσωπικού. Γι' αυτήν την «προσφορά» τ' αφεντικά κάνουν κρατήσεις 10% πάνω στο μισθό.

Οι μόνιμοι ξενοδοχοϋπάλληλοι είναι περίπου 25-45 χιλιάδες κι οι εποχιακοί φτάνουν τις 150.000.

Στην Ελλάδα υπάρχουν 4.891 ξενοδοχ. μονάδες με 331.908 κρεβάτια. Το 1975 ήρθαν 3.108.082 τουρίστες ενώ πέρου 6.027.000. Κλείνοντας τον εργασιακό χώρο των εποχιακά εργαζόμενων ως αναφέρουμε ενδεικτικά τη μαύρη δουλειά -σπαστά ωράρια, σε ρεπατζήδες, αφισσοκλήσεις, πλασιέ, φασόν, καθαρίστριες στις εταιρείες καθαρισμού πολυκατοικιών, μεταφορά με μηχανάκι ταινιών στους κινηματογράφους: Με 1.200 μεροκάματο, οκτώωρο έντασης στους δρόμους, η βενζινη δικιά σου, χωρίς ένσημα.

ΕΠΟΧΙΑΚΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΝΕΡΓΙΑ

Όταν μιλάμε για εποχιακά εργαζόμενους εννοούμε τους εποχιακά ανέργους.

Στο πελώριο κεφάλαιο της ανεργίας, μπορούν και πρέπει να ανοιχτούν άμεσα μέτωπα με κάποιες δυναμικές ενέργειες-καταλήψεις γραφείων του ΟΑΕΔ με συγκεκριμένα αιτήματα, καταλήψεις άδειων σπιτιών για κατοικία μπρος στην έλλειψη στέγης και τα ψηλά ενοίκια, προσπάθειες για ομαδική κατάργηση του εισιτηρίου με επίδειξη της κάρτας ανεργίας.

Είναι σημαντικό για το σύνολο της εργατικής τάξης, παρόμοιες ενέργειες να μην γίνονται γενικά, από πολίτες, αλλά από ένα συνδικαλιστικό όργανο.

Τέλος, υπάρχουν διάφορα θέματα, όπως επιδόματα και άδειες για τους ανέργους, μείωση των ωρών εργασίας, αγώνας για να μην περάσει το ωρομίσθιο κ.ά.

Ίσως είναι λίγο κουραστικά όλα αυτά αλλά αποτελεσματικότητα μπορεί να υπάρχει μόνο με μακροχρονική δράση.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

Πέρα απ' τα ευχολόγια πάντως, χρειάζεται ένα εργαλείο για να υπάρχουν αποτελέσματα έστω και μετά από κάποια χρόνια. Την ένωση αυτή, τη βλέπουμε αρκετά διαφορε-

τική από τα μέχρι τώρα γνωστά «ταξικά-δημοκρατικά» σωματεία.

Δεν χρειάζεται και δεν μπορεί να 'ναι ένα μαζικό σωματείο με χιλιάδες εγγεγραμμένα μέλη-πρόβια, συνελεύσεις πλήθους, και δημοκρατικές διαδικασίες.

Η πράξη, ακόμα και σε σταθερούς κλειστούς χώρους, δείχνει πως η δημοκρατία τους είναι η πολυφωνική άσκηση εξουσίας απ' το μπλοκ των κομμάτων, πάνω στο σύνολο των εργαζόμενων. Βλέπουμε μια μικρή-σφιχτή συνδικαλιστική ομάδα, που θα παίζει το ρόλο του υποκινητή, συντονιστή, προβοκάτορα για κινητοποιήσεις. Ένα σχήμα που θα λειτουργεί κεντρικά στις μεγάλες πόλεις, για να δημιουργεί στην περιφέρεια εργατική αναταραχή. Προκλήσεις, ενημέρωση των εργατών για τα δικαιώματά τους, ποινική δίωξη εργοδοτών, υποδοχή της κατά τόπο οργάνωσης.

Κι όταν η οργάνωση αυτή κατορθώνει, οπισθοχώρηση στο ρόλο του συντονισμού και κοινοποίησης. Βέβαια ένα τέτοιο σχήμα απειλείται από διάφορους παράγοντες όπως:

- Τη διάβρωση και εξουδετέρωση από κρατιστικές συνδικαλιστές.

- Την ποινική δίωξη και διάλυση από το κράτος.

- Την γραφειοκρατικοποίηση και προσπάθεια χειραγώγησης των οργάνωσεων, που θα γίνονται μέσα απ' τις κινητοποιήσεις.

- Την αδρανοποίηση στην πράξη και φθορά σε σχέδια και κουλτουριάρικες αντιπαραθέσεις.

Είναι μια δουλειά που θα χρειαστούν κάποια χρόνια, πριν δείξει τα αποτελέσματά της, και φυσικά χρειάζεται ανθρώπους που να δουλεύουν εποχιακά, να γνωρίζουν τους χώρους, και να 'χουν επαφές με τον κόσμο.

Ο χώρος της κοινωνικής αμφισβήτησης, σε μεγάλο ποσοστό δουλεύει σε ανάλογες δουλειές. Και μόνο από αντίδραση στην εκμετάλλευση, που μας ασκούν, αξίζει η προσπάθεια.

Παίνουν τα διπλώματα

«Κινδυνεύουμε όλοι από μια συμμαχία ψυχιάτρων και μπάτσων» Tomas Szasz.

Έχουν ήδη αφαιρεθεί γύρω στα 300 διπλώματα οδήγησης σ' όλη την Ελλάδα και συνεχίζεται η κοινοποίηση αποφάσεων αφαίρεσης.

Ο νόμος δεν είναι καινούργιος, αλλά με την απόφαση 33950 του '84 του υπουργείου Συγκοινωνιών, ξαναήρθε στην επιφάνεια «βελτιωμένος». Η αρχή έγινε από τους νέους που δεν υπηρέτησαν στο στρατό, για «ψυχολογικούς λόγους», δεν σταμάτησε, όμως, σ' αυτούς. Επίμονες εγκύκλιοι ζητούν από δημόσιες και ιδιωτικές ψυχιατρικές κλινικές να κοινοποιήσουν στο υπουργείο τα ονόματα των νοσηλευόμενων, που έχουν διπλώματα. Η συνεργασία όλου του φάσματος κρατικών υπηρεσιών, σε συνδυασμό με την τεχνολογία (κομπιούτερ-νέες ταυτότητες) θα κάνουν την εφαρμογή του μέτρου πιο αποδοτική.

3 σημεία θα τονίσουμε σε σχέση με το νόμο:

1. Τον καταφανή ρατσισμό του: Χαρακτηρισμός ανθρώπων σαν ψυχασθενείς και συνεπώς επικίνδυνους, με βάση την εισαγωγή τους έστω και μια φορά σε κλινική, και με βάση κάποια «διάγνωση».

2. Τον κατασταλτικό του ρόλο: Στρέφεται ενάντια σε ανθρώπους, που παρεκκλίνουν με οποιοδήποτε τρόπο από τις κοινωνικά αποδεκτές συμπεριφορές.

3. Την αντισυνταγματικότητα του: Χωρίζει τους πολίτες σε κατηγορίες. Καταργεί το ιατρικό απόρρητο.

Όσοι αντιμετωπίζουν άμεσο πρόβλημα αφαίρεσης διπλώματος θα πρέπει να γνωρίζουν τη διαδικασία, που ακολουθείται, ώστε να έχουν κάποια δυνατότητα να αντιδράσουν. Κατ' αρχήν θα λάβουν ειδοποίηση για εξέταση από Υγειονομική Επιτροπή, απ' την οποία έχουν ελάχιστες πιθανότητες να «αποχαρκτηριστούν» και στη συνέχεια θα τους κοινοποιηθεί επίσημα ότι πρέπει να παραδώσουν το δίπλωμά τους. Απ' τη στιγμή αυτή, έχουν ακριβώς 60 μέρες για να προσβάλλουν την απόφαση.

Είναι οπωσδήποτε απίθανο να δικαιωθούν δικαστικά, παρ' όλ' αυτά μια γενικευμένη χρήση των ένδικων μέσων μπορεί να λειτουργήσει θετικά στο επίπεδο της δημοσιοποίησης του ζητήματος. Πάντως, είναι δυνατόν να αποφύγει κανείς πρόσκαιρα να παραδώσει το δίπλωμά του με διάφορα τεχνάσματα, ή και με απόλυτη άρνηση της παράδοσης.

Επίσης, η κίνηση για τα δικαιώματα των «ψυχασθενών», η επιτροπή για το στρατό και η κίνηση για τα δικαιώματα των μοιτοσυκλετιστών, έχει καταγγείλει το νόμο. Αντίσταση, λοιπόν, στην επέκταση της αστυνόμευσης και της καταστολής με κάθε τρόπο, με άμεσο στόχο την κατάργηση του νόμου και την επιστροφή των αφαιρεθέντων διπλωμάτων.

Εμείς... και εσείς οι λογικοί... οι άλογοι

Τον περασμένο μήνα, έγινε στην Αθήνα, ένα συνέδριο για τον σύγχρονο άνθρωπο και το άγχος. Στο συνέδριο αυτό κλήθηκε και μίλησε ο Α. Παπανδρέου ο οποίος ισχυρίστηκε πως οι σύγχρονες κοινωνίες και οι σύγχρονες μέθοδοι ζωής δημιουργούν το άγχος αλλά και κυριαρχούνται από αυτό. Μεγαλόστομοι εξωραϊσμοί κοινωνικών φαινομένων.

Έτσι σύμφωνα με την ΕΟΚ έχουμε το μικρότερο ποσοστό άγχους και αυτοκτονιών (μόλις 8,1%)! σε σχέση με την «πρωτοπόρα» του είδους Δανία (20,1%).

Εδώ θα πρέπει να ξεκαθαριστεί πως κανείς δεν είναι σε θέση να καθορίσει αυτό που λέμε άγχος, κατάθλιψη, προβληματική συμπεριφορά.

Και δεν μπορεί γιατί όλα αυτά είναι υποκειμενικά και οι όροι δημιουργίας και ύπαρξης ποικίλλουν από προσωπικότητα σε προσωπικότητα.

Τελικά, είμαστε όλοι εν δυνάμει ψυχασθενείς;

Γιατί, άραγε, το άγχος να οδηγεί τον άνθρωπο σε ιδιαίτερα δυσάρεστες καταστάσεις και σε στιγμές αβεβαιότητας αδιεξόδων σε λύση ακόμα και της συνέχειας της ζωής;

«Το άγχος και τα παράγωγά του—μέχρι και την αυτοκτονία—έχουν κοινωνικές αιτίες» είχε

πει ο Γερμανός ψυχίατρος και φιλόσοφος Ερρίκος Ντιρκχάιμ στις αρχές του περασμένου αιώνα. Η άποψη του μας βρίσκει απόλυτα σύμφωνους και καλυμμένους όσον αφορά τη σημερινή διάσταση του προβλήματος. Γιατί κάθε τι είναι κοινωνικό, άρα και οι πνευματικές διαταραχές που μπορεί ο καθένας να έχει. Γιατί κάθε τι είναι γέννημα της οποιασδήποτε κοινωνίας, άρα και η «τρέλλα» της.

Γιατί ίσως σε τίποτα δε διαφέρουν οι εγκλειστοί και θεωρούμενοι «επιστημονικά» ψυχασθενείς των νοσηλευτικών «πνευματικών» κρεματορίων που λέγονται ψυχιατρεία, από τον οποιοδήποτε πνευματικά—έστω και μέχρι υπερβολής—ανήσυχο και μη-ανήσυχο που κυκλοφορεί ανάμεσά μας.

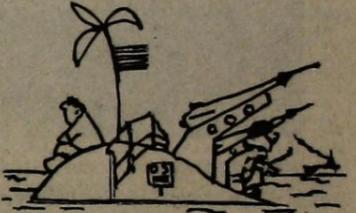
Σήμερα όλοι όσοι αναγορεύονται «σωτήρες» της ψυχικής μας υγείας, ενισχύουν τις κοινωνικές δομές, καθαγιάζουν τις υπαρκτές ανθρώπινες σχέσεις, διαστρεβλώνοντας την αλήθεια και παραποιώντας τη ζωή.

Εδώ θα πρέπει να πούμε πως η μεγαλύτερη μορφή άγχους είναι ο ίδιος σας ο πολιτισμός κύριοι, η ίδια σας η κοινωνία το άγχος και τα καθημερινά αδιέξοδα είναι παράγωγα αυτών.

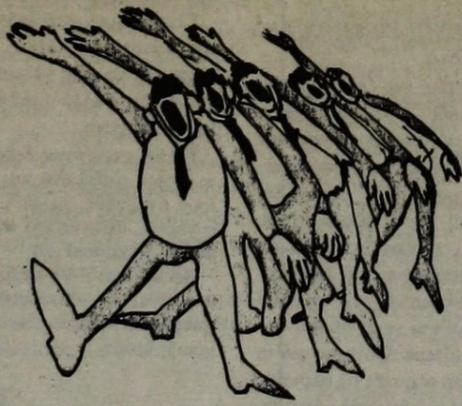
Πηγή άγχους και κατάθλιψης δεν μας είπατε πως είναι η

ανεργία της Ε.Ο.Κ. των 12 εκατομμυρίων ανέργων, δεν μας είπατε πως είναι ο καθημερινός τρόπος ζωής που οδηγεί τον άνθρωπο στους νομιμοποιημένους τρόπους φυγής (αλκοολισμός, γήπεδα, ψυχοφάρμακα...) δεν μας είπατε πως είναι ο φόβος που κυριαρχεί σε κάθε κίνηση του σημερινού «πολιτισμένου» ανθρώπου, που έχει φτάσει μέχρι και την κρίση πίστης στην ίδια του την υπόσταση, δε μας είπατε «πολλά».

Και βέβαια η καταπολέμηση αυτής της μαστίγας που λέγεται κατάθλιψη και άγχος δε μπορεί να βρεθεί στην άφθονη χορηγηση κάθε είδους ψυχιατρικής «βοήθειας» με όλες της τις μορφές αλλά στην άλλη διάσταση μιας άλλης κοινωνίας που θα έχει σαν επίκεντρο της τον άνθρωπο, που δε θα τον θεωρεί ένα υπόθεμα ζώο, κάθε φορά που αυτός θα «παρεκκλίνει» από το δοσμένο τρόπο ζωής, κάθε φορά που οι κοινωνικές συνθήκες θα τον οδηγούν σε αδιέξοδα καθοριστικά ακόμα και για αυτή την ίδια του την ύπαρξη.

Πήραμε και δημοσιεύουμε κείμενο που κυκλοφόρησε στη Θεσ/νίκη, για την παρέλαση της 28ης Οχτώβρη από την «Αντιμilitarιστική Επιθεώρηση ΑΡΝΟΥΜΑΙ» και από την «Οικολογική Κίνηση».

ΓΙΑΤΙ ΧΑΙΡΕΤΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΠΑΤΕΡΑ!

28η Οκτωβρίου. Όπως όλοι οι πραγματικοί Έλληνες, έτσι και μες προσπαθούμε να γιορτάσουμε με ξεχωριστή κερφή την ημέρα αυτή. Ημέρα μεγάλης, γιορτή εθνική, σημαίας παντού, λόγος, παρελάσεις, «Περνεί ο στρατός, της Ελλάδος φρουρός κι ο σπληνός τιμηρός» και μαζί του όλα η βασανιστική και σπουδαία νεολαία, τα παιδιά των ηρωιστών και των δημοτικών, οι νέοι των γυμνασίων, των λυκείων και των πανεπιστημίων, οι πυροσβέστες και οι άνεργοι, οι μαμές και οι τραχανάδες.

Όλοι μαζί, στην κοινή προσπάθεια με τις ατέλειματες υποχρεωτικές πράξεις και τα επιτακτικά παραγγέλματα, να πετύχουν την τέλεια γραμμή, την πλήρη ομοιομορφία, το συγχρονισμένο βάδισμα και ρυθμό, σκωπμένο το χέρι στην ευθεία, ψηλά το πτόθος, το βλέμμα γεμάτο εθνική κερφή να κοιτάζει το μέλλον.

Και μέσα απ' τους ρυθμικούς ήχους των αρματωμένων που θέλουν να ξεσηκώσουν τις τριχες, κόνι απ' τον εκκωφαντικό θόρυβο των παραλάσεων και γύρω απ' τις «αρχές του τόπου» την πολιτική, στρατιωτική, αστυνομική και εκκλησιαστική εξουσία, ενώ κλήθος ενθουσιάζει, κροταλιστά, που κερφάει το για του ή την κέρα του και θαυμάζει τα σπτά κορμιά, που λειτουργείται τις γήμες και τα στήθια των νεανίδων, που χερφάει και κερφάει δεξέριε στους παρελάδοντες.

Κι αυτοί να χαμογελούν, να μισοκολεκεύονται, να μισοτραβούντα να αθαρνίζουν το βήμα, να αντιδρούν ασυνείδητα στην κερφάρα, στον εξαναγκασμό, την ομοιομορφία, την μιλιταριστική προπαγάνδα, τη στρατιωτικοποίηση, να βιάζονται να τελειώσουν μια ώρα αρχύτερα, να γυρουν το υψηλό πατριωτικό φρόνημα στα παιδιά τους τα παπούτσια.

ποιός λοιπόν γιορτάζει και γιατί; Πράγματι χαιρετά ο κόσμος και χαμογελά πατέρα; Γιορτάζει τη νίκη; Γιορτάζει τον πόλεμο; Γιορτάζει τα δικά του θύματα; Γιορτάζει την ειρήνη; Γιορτάζει τουλάχιστον τη λήξη του πολέμου, τον οριστικό του ανταρτισμό; Σε ποιόν έχουν να δώσουν κάτι οι γιορτές αυτές; Αισιόφρονα και εξυπηρετούν; Αυτούς που λένε πως κερφίζουν για την ειρήνη προετοιμάζοντας τον πόλεμο; Αυτούς που αναφέρονται σε ιδανικά έχοντας ένα πτώμα στο στόμα τους;

Πώς το επιτρέπουμε, πώς τους ανεχόμαστε, πώς τέλος πάντων, δεν τους παίρνει και να τους σηκώσει, τη στιγμή που σε μια έντονη ακριβείας, ανεργίας και πληθωρισμού:

- Η ΕΛΛΑΔΑ κατέχει την ΠΡΩΤΗ θέση στο ΝΑΤΟ σε αριθμό ανδρών υπό τα όπλα σε σχέση με τον πληθυσμό και το «εργατικό δυναμικό».
- Η ΕΛΛΑΔΑ κατέχει σταθερά την ΠΡΩΤΗ θέση στο ΝΑΤΟ σε πολεμικές δαπάνες σε αναλογία με το ακαθάριστο εθνικό προϊόν.

Κάθε Έλληνας δίνει κάθε χρόνο το 1/14 του εισοδήματός του για εξοπλισμό.

- Η κυβέρνηση προχωρεί στην υλοποίηση του 10ετούς εξοπλιστικού προγράμματος χωρίς να δίνει λόγο σε κανένα και αποκρύβοντας ό,τι πρόκειται για ΝΑΤΟΙΚΟ σχέδιο.
- Μέρος αυτού του 10ετούς προγράμματος είναι και η περφόρη αγορά του αιώνα που από μόνι της θα στοιχίσει 1 τρισεκατομύρια δρχ.
- Η κυβέρνηση με τις ευλογίες όλων των κομμάτων στρίψει την ελληνική πολεμική βιομηχανία η οποία κατά κύριο λόγο είναι εξαγωγική (κεφάλι όλα στο Ιράκ, στο Ιράκ, στο δικτάτορα των Ειλιπ-τίνων Μάρκος, τη Μέση Ανατολή κλπ).

Είμαστε δηλαδή έμποροι όπλων, αλλά δε βαριόμαστε είναι καλά το συνάλλαγμα.

Μιλάνε για ειρήνη όταν παραμένουμε ακόμα στο ΝΑΤΟ, όταν κρατάμε τις αμερικάνικες βάσεις, αλαφρώνοντας τις απλά από την πολιτοσύρα των πυραύλων του '45.

Μιλάνε για ειρήνη και γιορτάζουμε τον πόλεμο (προσέξτε ότι δεν γιορτάζουμε τη λήξη του πολέμου, αλλά την έναρσή του). Γιορτάζει δηλαδή ο στρατός και η μιλιταριστική προπαγάνδα και θέλουν μαζί τους να γιορτάσουμε και μες.

Να γιορτάσουμε δηλαδή:

- Τις 100 και βόλε αυτοκτονίες θανάτων τα τελευταία 5 χρόνια
- Τις δεκάδες χιλιάδες αυτών που πήραν «τρέλλοχαρτα» γιατί δεν ήθελαν να πάνε θαντρώι και δεν είχαν άλλο τρόπο.
- Τις χιλιάδες αναδύκτων που ζουν αυτοεξόριστοι στο εξωτερικό γιατί δεν θέλουν να υπηρετήσουν.
- Τις εκατοντάδες φυλακισμένους αντιρρασιας συνειδήσεις που φυλακίστηκαν επειδή στήθηκαν πίσω στις ιδέες τους και αρνήθηκαν τη στρατιωτική τους θητεία.

Κι όλα αυτά όταν το δικαίωμα να αρνηθεί κανείς τη στρατιωτική του θητεία αναγνωρίζεται σε όλα τα «πολιτισμένα έθνη», όταν τα δικαιώματα των αντιρρασιών συνειδήσεως αναγνωρίζονται ακόμα κι απ' τον ΟΗΕ και το Ευρωπαϊκό βουβόλιο (δύο μύθους κι από την ελληνική κυβέρνηση και τα κόμματα).

Γιορτάζουμε το στρατό και τον πόλεμο όταν σ' όλα την Ευρώπη εκατοντάδες χιλιάδες νέοι για λόγους συνείδησεως (πολιτικούς, ιδεολογικούς, φιλοσοφικούς, θρησκευτικούς, κλπ.) αρνούται να υπηρετήσουν το στρατό, αρνούται να συμμετάσχουν οι ίδιοι στον πόλεμο, δηλώνουν έμπρακτα τη διαθεσή τους για ειρήνη και ζωή.

Δεν μπορούμε να έχουμε λοιπόν κομμάτι σχέση με τις παρελάσεις τους, δεν πιστεύουμε στην «ειρήνη τους».

Αρνόμαστε να γίνουμε—έστω και ακούσιοι—συμμετοχή σε κάθε κερφή που στρέφεται εναντίον του κοινού, τη θύση, του κληνίου. Αρνόμαστε να συμμετάσχουμε σε θεαματικές «δύες» ο στρατός— που από την ίδια τους τη θέση στέκονται αντίπαλοι με την κοινωνία, είναι αντίπαλοι να διασφαλίζουν το αύριο. Δεν έχουμε καμιά εμπιστοσύνη στους μηχανισμούς που οικειοποιούν την ελευθερία μας, διαστρεβλώνουν τις συνειδήσεις και προετοιμάζουν τον πόλεμο. Δεν είμαστε εκείνοι που πίνω μας θα βασίσουν π σχέδιά τους. Δε μνη υπολογίζουμε πλο σε μας. Θα επιδιώκουμε να είμαστε πάντα απόντες από τα προεκλή-τριά τους: είτε τον ζωντανό, είτε τον νεκρό.

Κι ως κάνουν μόνοι τους τις παρελάσεις τους.....

Αντιμilitarιστική Αντιπολεμική Επιθεώρηση ΑΡΝΟΥΜΑΙ Οικολογική Κίνηση

ΜΠΑΓΙΟΝ

οι δολοφόνοι του Γκονζάλεθ ξαναχτυπούν 4 Βάσκοι νεκροί από τις σφαίρες της GAL

25 Σεπτέμβρη, 9 το βράδυ. Στο μπαρ «Mondar» οι θαμώνες παρακολουθούν στην τηλεόραση τον αγώνα Ισπανίας-Ιρλανδίας για το παγκόσμιο πρωτάθλημα. Τέσσερις βάσκοι, πρόσφυγες από την Ισπανία, πηγαίνουν να μπουν στο μπαρ. Ανοίγοντας την πόρτα ακούγεται ο πρώτος πυροβολισμός. Ακολουθούν πολλοί άλλοι. Οι 4 βάσκοι βρίσκονται νεκροί, οι δυο στην είσοδο του μπαρ και οι άλλοι δυο στο πεζοδρόμιο.

Λίγες ώρες αργότερα στην Ισπανία η Ομάδα Αντιτρομοκρατικής Απελευθέρωσης (GAL) ανέλαβε την ευθύνη για την πιο αιματηρή επίθεσή της τα τελευταία 2 χρόνια.

Στο μεταξύ στην οδό Πανεκό, έξω από το «Mondar» θαμώνες και περαστικοί καταδιώκουν τους δολοφόνους. Δυο από αυτούς συλλαμβάνονται στη γέφυρα του Νιβ αφού πέταξαν τα όπλα στο ποτάμι. Ο τρίτος διαφεύγει. Ήταν ο Λουσιέν Ματέι, 41 χρονών, και ο Πιέρ Φριγκολί, 24 χρονών, καλά γνωστοί στην αστυνομία σαν μέλη

του υποκόσμου της Μασσαλίας.

Ταυτόχρονα σχεδόν με τη σύλληψη μ' ένα τηλεφώνημα στο βάσκινο ραδιόφωνο της Μπαγιόν η GAL προειδοποιεί τον γαλλικό πληθυσμό: «Να μην πηγαίνετε, τις μέρες που έρχονται, για να ξεδιψάσετε στα μπαρ που συχνάζουν βάσκοι πρόσφυγες από την Ισπανία». Η ομάδα αυτή που καθοδηγείται από την ισπανική αστυνομία, δεν αρκείται πλέον να δολοφονεί τους ύποπτους για συμμετοχή στην ETA-M, αλλά επιχειρεί να τους απομονώσει τελείως (τους πρόσφυγες της Ισπανίας) από το βάσκινο πληθυσμό της Γαλλίας.

Παρ' όλα αυτά, λίγο μετά τη νέα δολοφονία, 500 άτομα συγκεντρώθηκαν έξω από το «Mondar» διαδηλώνοντας εναντίον των εγκληματικών μεθόδων της αστυνομίας του Γκονζάλεθ και κατά της αδράνειας της γαλλικής αστυνομίας, που εκτός των 2 συλληφθέντων αφήνει ανενόγητους τους δολοφόνους της GAL.

CAL: η ισπανική αστυνομία σε δράση

Η ομάδα της αντιτρομοκρατικής απελευθέρωσης έχει εμφανιστεί από τον Δεκέμβρη του 1983 πραγματοποιώντας δολοφονικές επιθέσεις εναντίον βάσκιων προσφύγων από την Ισπανία που κατοκούν στη χώρα των βάσκιων της Γαλλίας. Τα θύματά της είναι περισσότεροι από 20 νεκροί και τραυματίες. Η ισπανική αστυνομία έχει κατηγορηθεί ευθέως από τους βάσκους ότι κρύβεται πίσω από τους πληρωμένους δολοφόνους της GAL.

Το σκάνδαλο έγινε πιο συγκροκρμένο τον Μάρτη της περασμένης χρονιάς. Στις 1 Μαρτίου 84 γινόταν απόπειρα δολοφονίας εναντίον του γάλλου βάσκου Ζαν Πιέρ Λειμπά. Συνάδελφοι από τη δουλειά του που κηνήγησαν τους δράστες βοήθησαν να συλληφθούν 2 άτομα στο Γρουίν από την Ισπανική αστυνομία μόλις πέρασαν τα σύνορα. Αποκαλύφθηκε ότι επρόκειτο για τους Ντανιέλ Φερνάντεζ Ντάνου και Μαριάνο Μοραλέντα Μουνόζ, κατάδικους των ισπανικών φυλακών που χωρίς να έχουν δραπετεύσει και χωρίς να έχουν αποφυλακιστεί είχαν βρεθεί στη Γαλλία!!

Το σκάνδαλο ήταν τεράστιο. Η GAL δεν ανελάμβανε την ευθύνη. Η Γκάρντια Σιβίλ μίλαγε για λογαριασμούς λαθρεμπόρων. Ο αντιπρόεδρος της ισπανικής Κυβέρνησης Αλφόνσο Γκουέρα δήλωνε: «Έχω την εν-

τύπωση ότι πρόκειται για άτομα που έδειξαν προθυμία να μπουν στη GAL, αλλά που δεν συμπετείχαν σ' αυτή την οργάνωση». Ο γάλλος σοσιαλιστής βουλευτής Ζαν Πιέρ Ντεστράντ δήλωνε τότε: «Η νέα ισπανική κυβέρνηση δεν ελέγχει ένα μέρος της αστυνομίας της».

Για να κοπάζει ο σάλος, η κυβέρνηση Γκονζάλεθ ανακοίνωσε στο τέλος του Μαρτίου ότι ο αστυνόμος Μανουέλ Μπαλλεστέρος κρίθηκε ένοχος από τις ανακριτικές αρχές για απόκρυψη στοιχείων σχετικών με δολοφονική επίθεση σε μπαρ βάσκιων στο Χενταί το 1980.

Κατά τις ανακριτικές αρχές ο Μπαλλεστέρος, που το 1980 ήταν αρχηγός της Ενιαίας Διοίκησης Αντιτρομοκρατικού Αγώνα (NULC), απέκρυψε στοιχεία που αφορούσαν την κάλυψη των 4 δραστών της επίθεσης από συνοριακά φυλάκια της Γκάρντια Σιβίλ.

Στις 20.11.1984 η GAL χτυπήσε για πρώτη φορά και μέσα στη χώρα των Βάσκιων δολοφονώντας το μέλος του Εθνικού Γραφείου της Χέρρι Μπατασούνα, γιατρό Ξαντί Μπρουάρντ.

Οι βάσκοι πρόσφυγες που μένουν στη Νότια Γαλλία έχουν καταγγείλει επίσης τη γαλλική αστυνομία για αδράνεια και ανοχή απέναντι στη δράση της GAL.

η Άμεση Δράση χτυπά τους ρατσιστές

Επίθεση με 4 ισχυρές βόμβες εξαπέλυσαν ομάδες της ACTION DIRECTE τα ζημερώματα της 5 Σεπτέμβρη εναντίον κτιριακών εγκαταστάσεων εταιριών που διατηρούν τεχνικές και εμπωρικές σχέσεις με το Νοτιοαφρικάνικο ρατσιστικό καθεστώς.

Η πρώτη έκρηξη σημειώθηκε στην έδρα της Τεχνικής Εταιρείας Εισαγωγής άνθρακα, στην οδό Λονγκοά του 16ου διαμερίσματος. Η εταιρία αυτή δραστηριοποιείται βασικά με την εισαγωγή άνθρακα από τη Ν. Αφρική. Η δεύτερη κατέστρεψε την πρόσωση, και πολλά παρκαρισμένα αυτοκίνητα, της Αλουμίνιον Πεσινέ, στην οδό Μπαλζάκ. Η κεντρική διεύθυνση της

ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΒΑΣΚΩΝ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

«Ιπαρρετταρακ» εναντίον του
βιομηχανικού τουρισμού

Ένα χωριό διακοπών, 20 χιλιομ. ανατολικά της Μπαγιόν, αποτέλεσε στις 5 Οκτώβρη το στόχο της «Ιπαρρετταράκ» (παράνομη ομάδα των Βάσκιων της Γαλλίας, η ETA του βορρά). Μια μικρή ομάδα ένοπλων μασοφόρων με την απειλή των όπλων τους εξανάγκασαν το φύλακα να ανοίξει την πύλη του χωριού. Περιέβρεξαν με δεκάδες λίτρα βενζίνης τις κεντρικές εγκαταστάσεις και πέταξαν στη συνέχεια κοκτέιλ μολότωφ στις εισόδους 5 διαμερισμάτων. Από τη φωτιά που επακολούθησε κατα-

στράφηκαν μερικά διαμερίσματα.

Το κίνημα της «Ιπαρρετταράκ» που υποστηρίζει τον ένοπλο αγώνα στη χώρα των Βάσκιων της Γαλλίας είναι υπεύθυνο για περισσότερες από 80 επιθέσεις τα τελευταία 10 χρόνια. Την τελευταία χρονιά η δράση του έχει προσανατολιστεί στη δράση εναντίον αστυνομικών εγκαταστάσεων και εναντίον εγκαταστάσεων που θεωρούνται σύμβολα του «βιομηχανικού τουρισμού», ξενοδοχεία, χωριά διακοπών κλπ.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΟ ΛΑΟ ΤΩΝ ΚΑΝΑΚ

Η Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας, η Ένωση Ελευθεριακών Κομμουνιστών εργαζομένων και η Ελευθεριακή Σοσιαλιστική Οργάνωση συνεργάζονται για τη διεθνή μέρα αλληλεγγύης στο λαό ΚΑΝΑΚ, στις 20 Απρίλη 1985.

Κάτω από το καθεστώς της αποικιοκρατίας εδώ και 138 χρόνια ο λαός των ΚΑΝΑΚ μάχεται εναντίον της γαλλικής κατοχής στη Νέα Καληδονία, για την αυτοδιάθεση και την κυριαρχία του λαού σε μια χώρα των ΚΑΝΑΚ λεύτερη και σοσιαλιστική.

Η κατάσταση αυτή, ο αγώνας και οι ελπίδες του λαού των ΚΑΝΑΚ που είναι θύμα ενός καταπιεστικού και εκμεταλλευτικού καθεστώτος δεν μπορούν ν' αφήσουν αδιάφορους τους συνδικαλιστές και ελευθεριακούς όλων των χωρών.

Με την ευκαιρία της διεθνούς μέρας της 20 Απρίλη θα συμβάλλουμε στη γνωστοποίηση στις χώρες μας του αγώνα του λαού των ΚΑΝΑΚ εναντίον της αποικιοκρατίας του γαλλικού κράτους.

Καταδικάζουμε την απίστευτα μεγάλη συγκέντρωση αστυνομικών και στρατιωτικών δυνάμεων στη Νέα Καληδονία (έναν ένοπλο για κάθε νέο ΚΑΝΑΚ) που τρομοκρατούν απροκάλυπτα. Δεν ξεχνάμε τις πρόσφατες δολοφονίες των δυο ηγετών του Εθνικού Απελευθερωτικού Σοσιαλιστικού Μετώπου, Eloi Machoro και Marcel NONARO από τους γάλλους χωροφύλακες.

Απαιτούμε την κατάργηση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης που είναι στην πραγματικότητα κατάσταση Πολιορκίας για το λαό των ΚΑΝΑΚ κυρίως.

Απαιτούμε την απελευθέρωση των 100 φυλακισμένων αγωνιστών του FLNKS.

Απαιτούμε το σταμάτημα των βιαιοτήτων της αστυνομίας εναντίον του λαού των ΚΑΝΑΚ και καταδικάζουμε τις φιλοφρονήσεις τους απέναντι στις δυνάμεις των ακροδεξιών.

Τασσόμαστε υπέρ της αποαποικιοποίησης της Νέας Καληδονίας, υπέρ της κυριαρχίας του λαού των ΚΑΝΑΚ στα εδάφη του, για μια καινούργια κοινωνία με ελευθερία σε μια χώρα των ΚΑΝΑΚ (ΚΑΝΑΚΙΕ) ανεξάρτητη από κάθε ιμπεριαλισμό.

Καλούμε τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους όλων των χωρών να αναπτύξουν την αλληλεγγύη τους στον αγώνα του λαού ΚΑΝΑΚ

- ενάντια στην αποικιοκρατία
- ενάντια σ' όλους τους ιμπεριαλιστές
- για το σεβασμό και την κυριαρχία των καταπιεσμένων λαών.

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ! ΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ

Ρενώ για τις διεθνείς υποθέσεις δέχτηκε το τρίτο χτύπημα. Όμως οι μεγαλύτερες καταστροφές προκλήθηκαν στο χτίριο της εταιρίας SPIE-Μπαντινιόλ.

Με τηλεφώνημα στο Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων στις 3.15' η Action Directe ανελάμβανε την ευθύνη για τις τέσσερις επιθέσεις και ανακοίνωνε την ύπαρξη ανακοίνωσης σ' ένα κιόσκι κοντά στο πρακτορείο. Επρόκειτο για ένα κείμενο 2 σελίδων με ημερομηνία 4/9 και τίτλο:

«Μασόρο-Μαντέλα ίδιος αγώνας».

«Το Γαλλικό και Νοτιοαφρικάνικο κράτος, ανέφερε το κείμενο, είναι έτοιμα για όλα προκειμένου να εξασφαλίσουν την κυριαρχία τους πάνω στους λαούς που εκμεταλλεύονται. Οι μαύροι των γκέτο που χτυπήθηκαν από το καθεστώς της Πραιτώρια πεθαίνουν τώρα στο Παρίσι. Η δολοφονία του Μασόρο, η κράτηση του Μαντέλα, από τη μεριά των Φαμπιούς και Μπόθα, είναι μια μανιόδης προσπάθεια για να διατηρήσουν το κοινωνικό καθεστώς, που κάνει τη Γαλλία και τη Ν. Αφρική, χώρες των δικαιωμάτων των λευκών καπιταλιστών».

Αφού απαριθμεί τους «μεσάζοντες» που θησαυρίζουν σε επιχειρήσεις με τη Ν. Αφρική η ανακοίνωση της Α.Δ. τελειώνει με τη φράση:

«Να τελειώνουμε με τους γάλλους δράστες του απαρτχάιντ».

Σημείωση: Ο Μασόρο ήταν ηγέτης του απελευθερωτικού κινήματος των Κανάκ στη Νέα Καληδονία και δολοφονήθηκε από τις δυνάμεις ασφαλείας του Μιττεράν.

ΧΡΕΩΜΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ

(R. 26.10.85)

Τραπεζίτες απ' όλα τα μέρη του κόσμου συναντήθηκαν στην Ουάσιγκτον για να δώσουν τη συναίνεσή τους στη νέα πρόταση του Αμερικανού υπουργού Οικονομικών, Τζέιμς Μπίκερ για τα χρέη του Τρίτου Κόσμου η οποία διατυπώθηκε στην ετήσια σύνοδο του ΔΝΤ στη Σεούλ. Με την πρόταση αυτή καλούνταν οι διεθνείς Εμπορικές Τράπεζες να χρηματοδοτήσουν με πρόσθετα 20 δισ. δολ. τις ανάγκες για τοκοχρεωλύσια των χωρών αυτών.

Οικονομικοί κύκλοι της αμερικάνικης πρωτεύουσας αναφέρουν ότι πολλοί τραπεζίτες -κυρία Ευρωπαίοι και Ιάπωνες- φάνηκαν διστακτικοί απέναντι στην πρόταση αντίθετα από τους Αμερικανούς τραπεζίτες που επιδοκίμασαν την πρωτοβουλία.

Κοινή Επιχείρηση αμερικάνικης και συγγκικής Τράπεζας
(F.T. 26.10.85)

Η CITIBANK της Νέας Υόρκης και η Κεντρική Τράπεζα Συναλλάγματος και Πιστώσεων της Ουγγαρίας πρόκειται ν' ανοίξουν μαζί μια νέα εμπορική τράπεζα στη Βουδαπέστη τον επόμενο Γενάρη. Πρόκειται για την πρώτη κοινή επιχείρηση αμερικάνικων και συγγκικών τραπεζών. Το μεγαλύτερο μέρος των μετοχών της νέας τράπεζας θα κατέχει η CITIBANK.

Η τράπεζα αυτή δεν θα μπορεί να χορηγεί δάνεια ή να δέχεται καταθέσεις Ούγγρων πολιτών και αποτελεί μέρος της προσπάθειας μεταρρύθμισης του συγγκικού τραπεζικού συστήματος. Σημειώνεται ότι θα λειτουργεί ανεξάρτητα από την πολιτική επιτοκίων που ακολουθεί η Εθνική Τράπεζα της Ουγγαρίας.

ΜΕΞΙΚΟ
(R. 20.9.85)

Το Μεξικό δεν κατάφερε να ολοκληρώσει το πρόγραμμα που είχε συμφωνήσει η κυβέρνηση με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και κατόπιν αυτού δεν πρόκειται να λάβει επιπλέον δάνειο 450 εκατ. δολ. δήλωσε πηγή του Δ.Ν.Τ. Η ίδια πηγή ανέφερε ότι το Μεξικό θα λάβει το δάνειο ύψους 900 εκατ. δολ. που προβλεπόταν από την υπάρχουσα συμφωνία που λήγει το Δεκέμβρη.

Η αδυναμία του Μεξικού να επιτύχει τους οικονομικούς στόχους που είχαν τεθεί από το ΔΝΤ θα δημιουργήσει σημαντικά προβλήματα στη συμφωνία για επαναδιακανονισμό μέρους των χρεών, ύψους 48,7 δισ. δολ.

ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ - «ΦΟΡΟΥΜ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ»
(F.T. 29.10.85)

Μιλώντας στις 28 Οκτωβρίου στο Κολλέγιο της Ευρώπης, ο πρωθυπουργός της Ισπανίας Φελίπε Γκονζάλες, κάλεσε την Ευρωπαϊκή Κοινότητα να δημιουργήσει το δικό της «φόρουμ» για θέματα ασφαλείας.

«Πρέπει να δημιουργηθεί ένα αποκλειστικό Ευρωπαϊκό Φόρουμ που θ' ασχοληθεί με τα προβλήματα ασφαλείας που απασχολούν όλους τους Ευρωπαίους. Ένα φόρουμ του οποίου η εξωτερική πολιτική θα εμπνέεται από τη μεγάλη παράδοση των νόμων και του Διεθνούς Δικαίου που γεννήθηκαν στην ήπειρό μας» είπε.

ΠΟΛΩΝΙΑ

Η ΚΡΙΣΗ ΟΔΗΓΕΙ ΣΕ ΕΚΡΗΞΗ

Συζήτηση της «Δοκιμής» με τον Πολωνό Wildstein

Μια από τις συζητήσεις που είχαν κάποιο περιεχόμενο στο «εναλλαχτικό» φεστιβάλ της Νέας Σμύρνης ήταν και αυτή με τον εκπρόσωπο της πολωνικής «Αλληλεγγύης» Wildstein. Σ' αντίθεση με τις μέχρι τώρα συζητήσεις που έγιναν στην Ελλάδα η κουβέντα αυτή της πρώτης μέρας του φεστιβάλ είχε το θετικό να γίνει σ' ένα ακροατήριο 100-150 ατόμων, πράγμα που διευκόλυνε στην ανάπτυξη ενός διάλογου, έντονου μάλιστα κατά διαστήματα.

Οι περισσότερες ερωτήσεις εκφράζαν ερωτηματικά σχετικά με τους στόχους της «αλληλεγγύης», τα οράματά της, τις απόψεις της για την οργάνωση της κοινωνίας καθώς και για το τι θέση έχει η εκκλησία μέσα σ' αυτά. Στις απαντήσεις του πολωνού εκπροσώπου ότι ο αγώνας της «αλληλεγγύης» περνά μέσα από την οργάνωση των πολιτών, τον έλεγχο των εργατών πάνω στα μέσα παραγωγής, την ελεύθερη έκφραση σ' όλα τα επίπεδα διατυπώνοντουσαν τοποθετήσεις με χαρακτηριστικότερη αυτή: «ή θα είστε με το σοσιαλισμό ή με την καταστροφή», βλέπε καπιταλισμό. Στις παρατηρήσεις πως είναι δυνατόν η εκκλησία να παίξει έναν προοδευτικό ρόλο ο Wildstein απάντησε ότι η εκκλησία έχει μια παράδοση στην Πολωνία, είναι ένας θεσμός αναγνωρισμένος που δεν ταυτίζεται όμως με το κράτος και ακόμη ότι αυτή τη στιγμή μέσα στην εκκλησία δουλεύουν άνθρωποι με απόψεις από δεξιές, κεντρικές μέχρι σοσιαλιστές, άθεοι και αντιεξουσιαστές.

Το κύριο χαρακτηριστικό αυτού του διαλόγου ήταν οι ιδεολογικές τοποθετήσεις σ' ότι αφορά τους στόχους και τις προοπτικές από τη μεριά των ακροατών και οι ρεαλιστικές, σε σχέση με τα προβλήματα, και τις δυνατότητες του κινήματος απαντήσεις του εκπροσώπου της «αλληλεγγύης». Το κύριο για τους Πολωνούς δεν είναι οι «σοσιαλιστικές διακηρύξεις» αλλά η συγκεκριμένη αντιμετώπιση των προβλημάτων. Τόνισε πολύ χαρακτηριστικά: «Στην Πολωνία μαθαίνουμε για τους κομμουνιστές μόνο όταν βγούμε έξω από τη χώρα».

Σε κουβέντα που είχαμε με τον Πολωνό εκπρόσωπο, που από το 1976 δούλευε μαζί με το Κ.Ο.Ρ. και στη συνέχεια με ομάδες φοιτητών για την προώθηση της αυτοοργάνωσης στους χώρους δουλειάς και στα Πανεπιστήμια, μας είπε:

Εκείνη την περίοδο υπήρχε μόνον ο κρατικός συνδικαλισμός. Αυτό που εμείς προωθούσαμε—ήμουν φοιτητής στην Κρακοβία—ήταν η δημιουργία ομάδων που ασχολούντουσαν με όλα τα προβλήματα που μπορεί να ενδιαφέρουν έναν πολίτη. Από άμεσα συνδικαλιστικά και πολιτικά ζητήματα μέχρι θέματα κοινωνικά, ψυχολογικά, θέματα κουλτούρας κλπ.

Τον Αύγουστο του 80—όταν έγινε η απεργία—πήγα στο Γκιανοκ. Με συνέλαβαν. Αφέθη-

κα ελεύθερος μετά τη συμφωνία. Είχα τελειώσει το πανεπιστήμιο, αλλά συνέχισα να ασχολούμαι με το φοιτητικό συνδικαλισμό μια που είχα πλέον πείρα.

Στις αρχές του 81 είχα τη δυνατότητα να ταξιδέψω στη δυτική Ευρώπη. Ήταν μια ευκαιρία να έρθω σε επαφή με τα κινήματα αυτών των χωρών και με τους Πολωνούς μετανάστες. Το Δεκέμβριο του 81 βρισκόμουν στην Ολλανδία και είχα σκοπό να επιστρέψω, όταν έμαθα για το πραξικόπημα. Αφού το σκέφτηκα καλά, αποφάσισα να μη γυρίσω στην Πολωνία αλλά να πάω να εγκατασταθώ στο Παρίσι μια που εκεί ήταν και οι περισσότεροι Πολωνοί πρόσφυγες.

Σήμερα είμαι συντάκτης στο περιοδικό «Conduct». Βγαίνει κάθε μήνα και ασχολείται κυρίως με την τήρηση της εφαρμογής των συμφωνιών του Ελσίνκι στην Πολωνία.

— Πώς συνεχίστηκε ο αγώνας στην Πολωνία μετά το 81;

— Μετά το πραξικόπημα η πρώτη μας δουλειά ήταν να ξαναχτίσουμε την Αλληλεγγύη αλλά αυτή τη φορά στην παρανομία. Μεταφέραμε δηλ. όλη τη δομή της, τον τρόπο οργάνωσής της σε ανήθικες, παρανομίες. Από το 81 μέχρι σήμερα έχουμε αλλάξει μορφές πάλης. Αρχικά κάναμε συχνά διαδηλώσεις. Ο κόσμος κατέβαινε στους δρόμους. Τώρα αυτό δε γίνεται, έχουν βαρεθεί. Ύστερα ήταν η γενική απεργία. Αν θα γίνει, αν δε θα γίνει. Τελικά δεν έγινε γιατί πρώτα απ' όλα αμφισβητήσαν η αποτελεσματικότητά της. Η απεργία είναι μέσο πάλης, γιατί έτσι εκδιάζεις την κυβέρνηση κλονίζοντας την οικονομία. Όμως αυτό δεν θα γινόταν στην Πολωνία. Η ίδια η κυβέρνηση έλεγε: ότι και να γίνει εμείς πάντα θα έχουμε να φάμε. Έπειτα υπήρχε κίνδυνος να καταστούν την απεργία φέρνοντας το στρατό, και ο κόσμος δεν ήταν προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο. Δεν ήταν δηλ. προετοιμασμένος για επανάσταση. Τέλος υπήρχε ο κίνδυνος εισβολής από τη Σοβιετική Ένωση, που όπως ξέρουμε έχει ήδη εισβάλλει στην Ουγγαρία το 56, στην Τσεχοσλοβακία το 68. Θα μου πείτε πως μέχρι τώρα δεν έχει γίνει κάτι τέτοιο στην Πολωνία. Είναι γιατί πάντα κρίνει (η Σ.Ε.) το κόστος που θα έχει στην κάθε περίπτωση, και που δεν είναι μόνο υλικό, αλλά και ο αντίκτυπος που θα δημιουργήσει.

Βέβαια η γενική απεργία θεωρήθηκε από πολλούς η χαμένη ευκαιρία. Ακόμη συζητείται για το τι θα 'πρεπε να είχε γίνει, τώρα όμως τέτοιες συζητήσεις είναι μάταιες. Πάντως αν δεν υπήρχε η Σ.Ε. η πτώση του καθεστώτος θα ήταν ζήτημα ωρών.

— Η αλληλεγγύη είχε ανακοινώσει το περασμένο καλοκαίρι έκκληση για κοινό αγώνα των εργαζομένων στις χώρες που υπαρκτού σοσιαλισμού. Ποιά πιστεύετε ότι είναι η δυνατότητα για να γίνει κάτι τέτοιο πρακτικά; Σε ποιές βάσεις μπαίνει από την Αλληλεγγύη η διεθνιστική αλληλεγγύη;

— Ο κοινός αγώνας με τους εργαζόμενους των άλλων χωρών του υπαρκτού σοσιαλισμού, δεν είναι δοσμένος εκ των προτέρων, αλλά διαμορφώνεται μέσα σε μια πορεία. Στο πρώτο και δυστυχώς τελευταίο συνέδριο της Αλληλεγγύης κάναμε έκκληση για κοινό αγώνα. Αλλά σε ποιούς τελικά μπορείς να απευθύνεις μια τέτοια έκκληση; Στους λαούς που πράγματι αγωνίζονται, που έχουν δημιουργήσει κάποιους πυρήνες αντίστασης. Τέτοιοι πυρήνες υπάρχουν στην Ουγγαρία και στην Τσεχοσλοβακία, δεν έχουν βέβαια την έκταση του κινήματος της Πολωνίας, είναι ομάδες που έχουν δημιουργηθεί γύρω από κάποιο παράνομο έντυπο. Στη Σ.Ε. δεν υπάρχουν πια πυρήνες αντίστασης, ή μάλλον υπάρχουν κάτι υποτυπώδεις στην Εσθονία και Ουκρανία.

Γενικά οι επαφές με το εξωτερικό είναι δύσκολες μια που ο αγώνας μας συνεχίζεται σε συνθήκες παρανομίας. Αυτό βέβαια δεν ισχύει για τους μετανάστες που αναπτύσσουν ελεύθερα σχέσεις με τα κινήματα των άλλων χωρών.

Πάντως, και μέσα στην Πολωνία, οι ομάδες της αλληλεγγύης έχουν επαφή με το εξωτερικό, όπως βλέπουμε και στα διάφορα περιοδικά που κυκλοφορούν και που το καθένα έχει τις επαφές του.

— Μίλησες για ομάδες της αλληλεγγύης και για διάφορα περιοδικά. Αυτά ποιός τα εκδίδει;

— Πρώτα-πρώτα, η Αλληλεγγύη δεν λειτουργεί σαν μια σφιχτή οργάνωση. Ακόμα και για το ότι είναι παράνομη. Υπάρχουν πολλές ομάδες λοιπόν αυτόνομες, αποκεντρωμένες και συνεργαζόμενες μεταξύ τους. Επίσης τα περιοδικά (που φτάνουν τα 400 διαφορετικά έντυπα, με μια κυκλοφορία 1 εκατομμυρίου) εκδίδονται από ομάδες αλλά και από κόμματα. Κόμματα έχουμε όλων των τάσεων από συντηρητικά, σοσιαλδημοκρατικά, σοσιαλιστικά κλπ. Κύριο αίτημά τους είναι οι ελεύθερες εκλογές ώστε να αποφασίσει ο λαός ποιούς θέλει.*

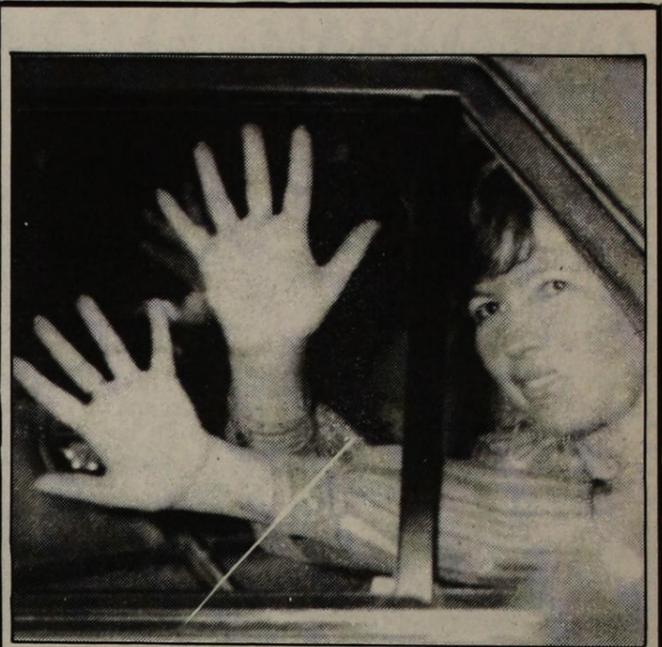
* Σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα (16.10) ο πρώην καθηγητής των μαθηματικών του Πανεπιστημίου της Βαρσοβίας, μέλος της παράνομης προσωρινής συντονιστικής επιτροπής ΓΚΚ, Κόνραντ Μπιελίνσκι, η συμμετοχή στις εκλογές της 13ης Οκτωβρίου ήταν κατά μέσο όρο 66% και όχι 78,8%, όπως ανακοίνωσε το Πολωνικό Καθεστώς. Σύμφωνα με την ίδια ανακοίνωση τα στοιχεία αυτά της «αλληλεγγύης» βασίστηκαν σ' ένα «δείγμα» 3,5 εκατ. εκλογέων.

Η θέση της αλληλεγγύης και των ομάδων που συνεργάζονται μ' αυτή, είναι το μπούκοτάρωμα των εκλογών που πραγματοποιεί ο Γιαρουζέλσκι.

— Έχουμε ακούσει ότι υπάρχουν αντιρροπίες συνειδησης στην Πολωνία, κυρίως εξ αιτίας του όρκου που πρέπει να δώσουν. Ισχύει; Και πώς το αντιμετωπίζει η κυβέρνηση;

— Στον όρκο που δίνουν οι στρατιώτες υπάρχει μια φράση που λέει πάνω-κάτω: ορκίζομαι να υπηρετώ τις συμφωνίες με τη Σ.Ε. που είναι και θα είναι φίλη και σύμμαχη χώρα.

Όταν λοιπόν πρόσφατα ήρθε

η σύζυγος του Σοβιετικού ηγέτη κα Ράισα Γκορμπάτοφ χαιρετά χαριτωμένα... κατά την αναχώρησή της, αφού παρακολούθησε επίδειξη από τις τελευταίες κολεξιόν στον οίκο Πιέρ Γκαρντέν. Παρήγγειλε μάλιστα και ένα ταγιέρ...

πρόσκληση σ' ένα φίλο μου να καταταχτεί, αυτός τους έγραψε ένα γράμμα και τους είπε ότι δεν έχει αντίρρηση να καταταχτεί αν αφαιρεθεί αυτή η φράση από τον όρκο. Τελικά τον πέρασαν από δίκη και τον κλείσανε 2½ χρόνια φυλακή. Μετά όμως από αυτό, πολλοί Πολωνοί στείλανε πίσω τα στρατιολογικά τους έγγραφα—είτε είχαν ήδη κάνει τη στρατιωτική τους θητεία, είτε όχι—σαν μια πράξη περισσότερο συμβολική. Πρέπει να είναι πάνω από 100 αυτοί που στείλανε πίσω το χαρτί στρατιολογίας και συνεχώς αυξάνονται. Μέχρι τώρα η κυβέρνηση δεν έχει πάρει κανένα μέτρο. Δεν ξέρω όμως τι θα γίνει αργότερα.

— Ποιά είναι η εκτίμησή σου για την εξέλιξη της κατάστασης στην Πολωνία στο άμεσο μέλλον;

— Σήμερα υπάρχει ένα βάλτωμα στην Πολωνία. Είναι διαμορφωμένη μια κατάσταση στην οποία ούτε το καθεστώς μπορεί να πάρει κάποια πρωτοβουλία και να επιβάλλει τις απόψεις του αλλά ούτε και η αλληλεγγύη έχει τη δυνατότητα να προωθήσει κάποιες εναλλακτικές προτάσεις. Η κοινωνία είναι χωρισμένη στα δυο και κανείς δεν ξέρει τι ακριβώς θα γίνει.

Εκείνο που μπορώ να πω είναι ότι το σημερινό καθεστώς δεν

Η ΑΝΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ (F.T. 29.10.85)

Ο αριθμός των νέων ανέργων στις μεγαλύτερες βιομηχανικές χώρες του κόσμου έχει σημειώσει σημαντική αύξηση και οι ελπίδες για αισθητή μείωση στο άμεσο μέλλον είναι ελάχιστες.

Αυτό είναι ένα από τα συμπεράσματα ειδικής έκθεσης του ΟΟΣΑ βασισμένες σε στοιχεία από 19 χώρες μέλη του Οργανισμού.

Στην έκθεση σημειώνεται ότι μεταξύ 1979 και 1982 ο αριθμός των νέων ανέργων στις χώρες-μέλη του ΟΟΣΑ διπλασιάστηκε φτάνοντας κατά μέσο όρο το 17,4%. Το χαμηλότερο ποσοστό νέων ανέργων έχει η Ιαπωνία, 4,4% ενώ το υψηλότερο η Ισπανία, 36,9%. Σταθερή αύξηση παρουσιάζουν επίσης τα ποσοστά νέων ανέργων στις μεγάλες δυτικοευρωπαϊκές χώρες τα 3 τελευταία χρόνια.

Κατά τον ΟΟΣΑ, σε αντίθεση με τα προηγούμενα στοιχεία για την ανεργία στις χώρες-μέλη του, η παρούσα οικονομική ανάκαμψη δεν αναμένεται να οδηγήσει σε αισθητή αύξηση των ευκαιριών απασχόλησης για τους νέους ή ακόμα να μειώσει το ποσοστό ανεργίας. Ο ΟΟΣΑ καταλήγει τονίζοντας την ανάγκη να υιοθετηθούν νέες στρατηγικές.

ΓΑΛΛΙΑ (R. 30.8.85)

Το υπουργείο οικονομικών της Γαλλίας μελετά έναν περιορισμό στους ελέγχους ξένου συναλλάγματος στις επενδύσεις που γίνονται από τις γαλλικές επιχειρήσεις στο εξωτερικό, δήλωσαν γάλλοι αξιωματούχοι.

Εξ άλλου σύμφωνα με δηλώσεις του υπουργού εξωτερικών κ. Ρολάν Ντυμά κατά την επίσκεψή του στο Πεκίνο, η Γαλλία θα συνεργαστεί με την Κίνα στους τομείς των τηλεπικοινωνιών, των συγκοινωνιών καθώς και σε διαστημικά και τεχνολογικά προγράμματα.

Η CIA διδάσκει τους αντάρτες:

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Ένα σημαντικό εγχειρίδιο της CIA για τους «κόντρας» της Νικαράγουας

Όταν έγινε γνωστή η ύπαρξη αυτού του εγχειρίδιου προκάλεσε σάλο στις ΗΠΑ. Τόσο, που ο Ρέηγκαν αναγκάστηκε να δηλώσει πως θα κάνει έρευνα σε βάθος για να βρει τους ενόχους. Που εκθέσανε τις ΗΠΑ στα μάτια της Οικουμένης σαν συστηματικούς και φανερούς τρομοκράτες -ενώ... Ας είναι. Κάποιοι κατώτεροι πλήρωσαν -όσο πλήρωσαν- τη νύφη και έτσι ησύχασε η συνείδηση των ευαίσθητων Αμερικανών που ξεσήκωσαν το θόρυβο. Έτσι, αποκαταστάθηκε και η ημί της χώρας που κάνει τραυματιστεί με την αποκάλυψη αυτής της «παρνομίας», όπως την χαρακτήρισαν.

Το εγχειρίδιο είναι πολύ ενδιαφέρον. Ασχολείται μ' ένα εξαιρετικά σημαντικό θέμα: τις ψυχολογικές επιχειρήσεις, που πρέπει να κάνει ένα αντάρτικο αν θέλει να κερδίσει. Αυτές είναι τόσο απαραίτητες και τόσο αποτελεσματικές όσο και οι αυστηρά στρατιωτικές επιχειρήσεις. Θα μπορούσε κανείς να πει, χωρίς φόβο να διαψευστεί, πως η νίκη είναι αποτέλεσμα της καλής διεξαγωγής των ψυχολογικών επιχειρήσεων πρώτα και ύστερα της επιτυχημένης διεξαγωγής των στρατιωτικών επιχειρήσεων.

Πρέπει να πάρουμε υπ' όψη μας -μας το λέει και το εγχειρίδιο- ότι οι ψυχολογικές επιχειρήσεις γίνονται τόσο μέσα στο ίδιο το αντάρτικο όσο και μέσα στις γραμμές του αντίπαλου, καθώς και στο χώρο όπου δρουν και οι δυο αντίπαλοι. Ανάμεσα, δηλαδή, στον πληθυσμό. Κανένας δεν μπορεί να νικήσει, να κερδίσει έναν αγώνα αν δεν πιστεύει στο δίκιο αυτού του αγώνα του και στη δύναμη που διαθέτει. Κανένας αντίπα-

λος δεν πέφτει μόνο από τη χρήση των στρατιωτικών μέσων που διαθέτει ο άλλος. Και οι δύο είναι καταδικασμένοι αν δεν έχουν την υποστήριξη του ανθρώπινου χώρου όπου κινούνται. Κι αυτός ο χώρος δίνει την υποστήριξη του σε όποιον τον έχει πείσει για το δίκιο του και τη δύναμή του. Δηλαδή, οι ψυχολογικές επιχειρήσεις έχουν στενή σχέση με τη διαφύση, την ιδεολογική δουλειά αλλά και την επίδειξη δύναμης και την άσκηση της. Για μας, το εγχειρίδιο δεν είναι μόνο η απόδειξη της πολιτικής που ασκούν οι ΗΠΑ, πολιτική μεγάλης δύναμης, ηγεμόνα του Κόσμου. Υπάρχουν τόσα και τόσα που το δείχνουν αυτό καθημερινά και σε πλανητική έκταση. Είναι και πολύ χρησιμο που πρέπει ο καθένας να το μελετήσει. Πολλά έχει να διδαχτεί. Και το αντάρτικο είναι μια μορφή της κοινωνικής σύγκρουσης. Οι κανόνες που ισχύουν για αυτό ισχύουν και για άλλες και για όλες τις μορφές σύγκρουσης, προσαρμοσμένοι σ' αυτές τις μορφές. Σήμερα, μάλιστα, ο ψυχολογικός πόλεμος έχει συστηματοποιηθεί και χρησιμοποιείται καθημερινά και στις πιο μικρές και ταπεινές συγκρούσεις: από την κάποιου είδους διαμαρτυρία ως τη διαδήλωση και την απεργία. Η κάθε είδους και βαθμού εξουσία -νομοθετική, εκτελεστική, δικαστική, του τύπου- έχει τις ψυχολογικές επιχειρήσεις ψωμοτύρι: ο εκφοβισμός, η ψυχολογική πίεση, η προσπάθεια να πειστεί ο πολίτης πως αυτός είναι ένοχος για ό,τι και να κάνει ή να συμβαίνει, συμβαδίζουν με την καταστολή και της πιο μικρής προσπάθειας

άρνησης παραδοχής του κατεστημένου.

Οι εγκέφαλοι της CIA κόπασαν πολύ για να μελετήσουν σε κάποιο βάθος και να συστηματοποιήσουν μια από τις πρακτικές που αναπτύσσονται όλο και περισσότερο στις σύγχρονες μορφές των κοινωνικών συγκρούσεων. Μπορεί και πρέπει να επωφεληθούμε. Στην προσπάθεια που επιβάλλεται ν' αναπτυχθεί από τους εργαζόμενους και καταπιεζόμενους για να ξεφύγουν οι μορφές και μέθοδοι σύγκρουσής τους με τους αντίπαλους εκμεταλλευτές και καταπιεστές από το ερασιτεχνικό ή παραδοσιακό επίπεδο, το εγχειρίδιο θα βοηθήσει πολύ. Παρά τον κάποιον ακαδημαϊκό χαρακτήρα που έχει η παρουσίασή του. Αυτός δεν πρέπει να εμποδίσει τον προβληματισμό πάνω στα «άρθρα» του και την προσεκτική ανάλυσή τους, απ' όπου θα βγει το περιεχόμενο της κάθε ξεχωριστής επιχείρησης. Αλλά, το ίδιο το εγχειρίδιο προχωρεί από τη φύση του στην ολοκληρωμένη, ανάγλυφη αποκάλυψη της αξίας που έχουν οι νόμοι -εθνικοί και διεθνείς- οι «Διακηρύξεις» για «Διεθνή Δίκαια», οι «Συμβάσεις για τ' Ανθρώπινα Δικαιώματα» και τ' άλλα παρόμοια, όταν αφήνονται στη διάθεση των ισχυρών. Όλοι αυτοί γράφουν όλ' αυτά... όταν έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντά τους.

Το ντοκουμέντο θα κυκλοφορήσει σύντομα μεταφρασμένο ελληνικά. Θα ήταν αδικία και αγνωμοσύνη να μη γνωρίσουμε και να μην αναγνωρίσουμε το έργο και τις υπηρεσίες της CIA.

Σαλβαντόρ: Συμφωνία με τους αντάρτες για την απελευθέρωση της κόρης του προέδρου

Ένα καλό τέλος αναμένεται ότι θα πάρει η απαγωγή της κόρης του προέδρου Ντουάρτε από τους επαναστάτες αντάρτες του Σαλβαντόρ. Η Ines Duarte και η φίλη της Ana Cecilia Villeda που βρίσκονται στα χέρια των ανταρτών από τις 10 Σεπτεμβρίου θα ανταλλάγουν με 22 πολιτικούς κρατούμενους, ανακοίνωσε ο υπουργός Συγκοινωνιών Julio Prendes στις 18 Οκτωβρίου.

Τις διαπραγματεύσεις με τους αντιπροσώπους του FMLN (στρατιωτικό σκέλος του αντάρτικου) διεξήγαγαν ο αρχιεπίσκοπος του Σαν Σαλβαντόρ και ένας απεσταλμένος της Σοσιαλιστικής Διεθνούς. Το FDR (η πολιτική οργάνωση του αντάρτικου) είχε καταδικάσει την απαγωγή ενώ το FMLN δεν έχει σχολιάσει δημόσια το γεγονός.

Το Μέτωπο Πέδρο Πάμπλο Καστίλλιο που πραγματοποίησε την απαγωγή απαίτησε κατ' αρχήν την απελευθέρωση 33 πολι-

τικών κρατούμενων. Στις αρχές του μήνα είχαν ήδη απελευθερωθεί 4 από αυτούς. Στις 5 Οκτώβρη ο πρόεδρος Ντουάρτε είχε συνομιλία μέσω γουόκ-τάκ-ου με τους επαναστάτες αντάρτες που «ακούστηκε» από τους ξένους δημοσιογράφους. Τους διαβεβαίωσε ότι η κυβέρνηση του αγνοούσε την τύχη 7 ατόμων την απελευθέρωση των οποίων ζητούσαν. Οι αντάρτες υποχρέωσαν τον πρόεδρο Ντουάρτε να παραδεχτεί ότι η «εξαφάνιση» των αντιφρονούντων συνεχίζεται σαν μέθοδος καταστολής από τη «δημοκρατία» του Σαλβαντόρ. Εξ άλλου ο Ντουάρτε ζήτησε από τους αντάρτες σ' αυτή την επικοινωνία μαζί τους την απελευθέρωση, μαζί με την κόρη του, και 23 χριστιανοδημοκρατών δημάρχων που βρίσκονται στα χέρια τους από τον τελευταίο Απρίλη.

Η κόρη του Ντουάρτε απελευθερώθηκε τελικά στις 24 Οκτωβρίου μετά από κράτηση

44 ημερών, στην πόλη Τενασίγγο 40 χλμ ανατολικά της πρωτεύουσας. Το καθεστώς του Ντουάρτε εκτός από την αποφυλάκιση των 21 ανταρτών εγγυήθηκε την αναχώρηση ελεύθερα από το Σαλβαντόρ, εκατό περίπου βαριά τραυματίων που θα μεταβούν για θεραπεία στην Κούβα και στη Γαλλία.

Η συμφωνία για την απελευθέρωση της Ινές Ντουάρτε ενώ ανέβασε το γόητρο των ανταρτών αναμένεται να έχει σοβαρές συνέπειες για τον πρόεδρο Ντουάρτε. Ήδη οι αντίπαλοί του στο εσωτερικό του καθεστώτος του καταλογίζουν ότι δεν έκανε τίποτα για τους δημάρχους του κόμματός του τόσους μήνες που ήταν στα χέρια των ανταρτών. Αντίθετα έσπευσε να αρχίσει αμέσως διαπραγματεύσεις μόλις βρέθηκε στα χέρια των ανταρτών η κόρη του.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ισμαήλ Μπεσικτσιό: ένας επιστήμονας στη φυλακή

Καθηγητής στη Σχολή Πολιτικών Επιστημών, τολμηρός συγγραφέας-ερευνητής και οξύς κριτικός των ρατσιστικών ιδεών και της ρατσιστικής πρακτικής του Τουρκικού Κράτους που συνεχίστηκε από τον Κεμάλ Ατατούρκ και τους διαδόχους του και συνεχίζεται ακόμα. Γεννημένος στα 1939 απολύθηκε από τη θέση του Πανεπιστημιακού βοηθού στα 1967 για το βιβλίο του: *Η δομή της Ανατολίας: Κοινωνικο-οικονομικές και Εθνικές βάσεις*. Στα 1971, δούλεψε στη Σχολή Πολιτικών Επιστημών απ' όπου διώχτηκε λίγο αργότερα για άρθρα και διαλέξεις αυτής της περιόδου. Καταδικάστηκε σε 13 χρόνια και 7 μήνες φυλακή.

Το 1974 ελευθερώθηκε με τη Γενική Αμνηστία που έδωσε το καθεστώς. Δεν ξανάγινε δεκτός στο Πανεπιστήμιο. Από τότε δουλεύει πάνω σε κριτική της επίσημης τουρκικής ιδεολογίας που διατυπώθηκε με την ενεργητική συμμετοχή του Κεμάλ Ατατούρκ. Στο βιβλίο του *Ιστορική Διατριβή για την Τουρκία*, τη θεωρία της γλώσσας του *Ηλιου και το Κουρδικό ζήτημα*, δίνει ένα γερό, επιστημονικά θεμελιωμένο και ντοκουμενταρισμένο μ' επίσημα πολιτικά έγγραφα, χτύπημα στην ιδεολογία αυτή. Η επίσημη ιδεολογία μπορεί συνοπτικά να διατυπωθεί έτσι:

«Οι Χιτίτες, οι Σουμέριοι, οι Αιγύπτιοι, οι Ρωμαίοι, οι Ινδοί και οι Κινέζοι, όλοι, οφείλουν την ύπαρξή τους στην Τουρκική φυλή. Ο πολιτισμός και η γλώσσα τους δημιουργήθηκαν από Τούρκους. Οι Άραβες και οι Εβραίοι είναι Τουρκικής καταγωγής. Ο Προφήτης Μωάμεθ είναι επίσης Τούρκος. Και όλες οι γλώσσες του κόσμου προέρχονται από τα τουρκικά, τη μητέρα όλων των γλωσσών. Η κουρδική γλώσσα δεν υπάρχει. Είναι μόνο μια εκφυλισμένη διάλεκτος της τουρκικής. Το Κουρδικό Έθνος είναι απλώς Τούρκοι που ζουν στα βουνά».

Αυτή την ιδεολογία προσπάθησαν να υποστηρίξουν διάφοροι «ιστορικοί» Τούρκοι όπως οι καθηγητές Χανί Ισμαήλ Ιζμυρλί, Ι. Ν. Ντιλμέν και άλλοι. Ο Ισμαήλ Μπεσικτσιό μελετώντας τη διαμόρφωση και την εξέλιξη της επίσημης ιδεολογίας του κεραλισμού, βάζει στο βιβλίο του για συζήτηση την αντιεπιστημονική, ρατσιστική και σωβινιστική φύση αυτής της επίσημης ιδεολογίας. Γι αυτό του το βιβλίο καταδικάστηκε σε 3 χρόνια φυλακή, πρωτόδικα, επικύρωσε την απόφαση και το Ανώτατο Δικαστήριο. Ύστερα απ' αυτό, ο Μπεσικτσιό, άσκησε δριμύτατη κριτική στη «Δικαιοσύνη». Σε αναφορά του στο ίδιο δικαστήριο γράφει:

«Αυτό το Δικαστήριο στην πραγματικότητα ενεργεί διοικητικά και πολιτικά κάτω από μια φαινομενικά "ανεξάρτητη" λειτουργία και "ανεξάρτητη" κρίση. Λειτουργεί ακριβώς όπως η Χωροφυλακή, η Αστυνομία, οι Εθνικές Οργανώσεις Ασφαλείας και άλλες παρόμοιες οργανώσεις».

Μέσα από την ίδια την εμπειρία του ο Μπεσικτσιό έχει φτάσει φαίνεται, να απομυθοποιεί τους θεσμούς που υπηρετούν στην διαίωνιση της κυριαρχίας των λίγων που αποφασίζουν, σε βάρος των ατόμων, των κοινωνικών ομάδων και των «εθνών».

Ο Ισμαήλ Μπεσικτσιό, όπως πληροφορεί ο δικηγόρος Σεραμετίν Καγιά, βρίσκεται τώρα σε αυστηρή απομόνωση, κάτω από φρικτές συνθήκες. Κινδυνεύει.

Καταγγέλετε όσοι άνθρωποι, επιστημονικές, πολιτικές και κάθε είδους οργανώσεις στην Τουρκική κυβέρνηση των 6 (Τα στοιχεία από τους οπαδούς του *dengé Komal* στην Ελλάδα).

ROCK και ΦΥΛΑΚΕΣ

Για πρώτη φορά, στις 4.10.85 οργανώθηκε φεστιβάλ rock μουσικής στις γαλικές φυλακές Φλερύ-Μεροζί. Παίξανε τα συγκροτήματα: Porte Mantoux - στο στυλ των clash, οι Daribabnew wave, και οι Washington Dead catw - ροκαμπίλυ. Οι Fleuve noir - afro beat - παίζανε στις φυλακές κρατούμενων γυναικών.

Η εκδήλωση διοργανώθηκε από ένα συλλογο που «πατρώνεται» από τον υπουργό δικαιοσύνης και εμψυχώνεται από εθελοντές φοιτητές που δίνουν μαθήματα στις φυλακές.

Άρχισε στις 2.30 και τελείωσε στις 7, σε τρεις αίθουσες, με δύο παραστάσεις στην κάθε μια, έτσι ώστε να παρακολουθήσουν όσο γίνεται περισσότεροι κρατούμενοι. Όμως ούτε στους μισούς δεν δόθηκε η δυνατότητα να το παρακολουθήσουν γιατί δεν υπήρχαν αίθουσες και δεν ήθελαν να τους μεταφέρουν από τη μια πτέρυγα στην άλλη. Στο

τμήμα ανηλίκων ενώ ήταν προγραμματισμένη συναυλία, απαγορεύτηκε την τελευταία στιγμή για το φόβο ταραχών. Βέβαια, απ' έξω ακριβώς από τις φυλακές περίμεναν τα CRS (τα γαλλικά MAT) ενώ μέσα όλοι οι φύλακες βρίσκονταν σε ετοιμότητα.

Παρ' όλα αυτά πρόλαβαν να κυκλοφορήσουν μερικά τοιγαράκια και δυο κρατούμενοι μουσικοί, κατόρθωσαν ν' ανέβουν στη σκηνή, όπου και αυτοσχεδίασαν για λίγο. Στο τέλος του φεστιβάλ, κάποιος κατάφερε να πάρει το μικρόφωνο και να πει: «οι καθημερινές αδικίες, οι συνεχείς ταπεινώσεις, είναι που κάνουν την καταστολή στη φυλακή. Μέσα σ' όλα αυτά, ένα κονσέρτο rock μουσικής βέβαια, είναι μια κάποια αλλαγή, μας δίνει τη δυνατότητα να δούμε ανθρώπους απ' έξω, αλλά δεν παύει να είναι στάχτη στα μάτια μας».

ΧΙΛΗ

η άρχουσα τάξη θα εγκαταλείψει τον Πινοσέτ;

«Μετριοπαθείς και πρώην Πινοσετίστες προωθούν την «εθνική συμφιλίωση» με τη χούντα και επάνοδο στη δημοκρατία μετά το 1989... ενώ στους δρόμους το δολοφονικό χέρι των στρατιωτικών δημιουργεί τις προϋποθέσεις για λαϊκή έκρηξη.

Ο αρχηγός της πολεμικής αεροπορίας στο πραξικόπημα του 1973, Γκουστάβο Λέιγκ που κατηύθυνε προσωπικά το βομβαρδισμό του προεδρικού μεγάρου της Μονέδας, προσυπόγραψε δημόσια στις 10 Σεπτεμβρίου την «Εθνική Συμφωνία για την Επιστροφή στη Δημοκρατία» που προωθείται από τα κόμματα της αστικής αντιπολίτευσης και την καθολική εκκλησία.

Υπογράφοντας δημόσια ο Λέιγκ, έχει αποχωρήσει το Μάρτι '78 από τη χούντα, δήλωσε στους δημοσιογράφους ότι: «οι αρχές του πραξικοπήματος έχουν προδοθεί» για να συνεχίσει: «υπέγραψα την Εθνική Συμφωνία λόγω της συστηματικής αδιαφορίας που επιδεικνύει η κυβέρνηση στην απαίτηση του χιλιανού λαού να αποκατασταθεί η Δημοκρατία. Η κρίση που συγκλονίζει σήμερα τη χώρα δημιουργεί την απειλή μιας κοινωνικής έκρηξης».

Πρόκειται για ένα γεγονός, την παραμονή της 12ης επετείου της χούντας, που συμπυκνώνοντας κάποια ουσιαστικά στοιχεία, φωτίζει τις προθέσεις και τις σκοπιμότητες γύρω από την πρωτοβουλία «Εθνική συμφιλίωση» της αστικής αντιπολίτευσης. Δώδεκα χρόνια μετά το πραξικόπημα, τόσο η πολιτική όσο και η οικονομική αλλά και κοινωνική κατάσταση της Χιλής, βρίσκονται στην κόψη του ξυραφιού. Το καθεστώς των στρατιωτικών χάνει τον έλεγχο ενώ η δολοφονική μανία των μηχανισμών καταστολής του συσπειρώνει εναντίον του καθεστώτος πλατείες λαϊκές μάζες. Στο εσωτερικό της χούντας αλλά και της άρχουσας τάξης πραγματοποιούνται έντονες διεργασίες για την εξεύρεση της εναλλακτικής πολιτικής λύσης. Οι διεργασίες αυτές συνοδεύονται με μια ένταση του λαϊκού αγώνα στους

δρόμους κάτω από το συντονισμό του Λαϊκού Δημοκρατικού Κινήματος.

Τόσο οι διεργασίες στους κόλπους της άρχουσας τάξης όσο και ο αγώνας στους δρόμους κλιμακώνονται γοργά. Ο δέκατος τρίτος χρόνος του καθεστώτος Πινοσέτ όλα δείχνουν πως θα είναι μοιραίος.

Ήδη στις αρχές του Οκτώβρη ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου της πολεμικής αεροπορίας, πτέρρχος Φερνάντο Ματτέι τάχθηκε υπέρ ενός «συμβιβασμού για τη δημοκρατία». Ο Ματτέι αναφερόμενος στις προτάσεις για επιστροφή στη δημοκρατία που υπογράφηκαν από 11 κόμματα της αστικής αντιπολίτευσης υπό την αιγίδα της καθολικής εκκλησίας δήλωσε ότι «οι υπογράφωντες την έκκληση είναι καθ' όλα αξιοσέβαστοι πολίτες και θα πρέπει να επιδιώξουμε μια βασική συμφωνία με όλους τους πολίτες, ένα συμβιβασμό με τη δημοκρατία».

η συμφωνία για την «Εθνική Συμφιλίωση» της 26 Αυγούστου

Σε πολλούς από τους υποστηρικτές του πραξικοπήματος συμπεριλαμβανόμενης και της βορειοαμερικανικής πρωτεύουσας, είναι διάχυτη η εντύπωση πως κάτι δεν «τραβάει» στη Χιλή. Η οικονομία, παρά τις προσπάθειες των «παιδιών του Σικάγου», τα χρόνια μετά το 1980 πάει από το κακό στο χειρότερο. Η φτώχεια και η ανεργία κυριαρχούν στις γειτονιές των μεγαλουπόλεων, στο Σαντιάγο το Βαλπαραΐζο τη Κονσεψιόν όπου η χιλιανή νεολαία κυριαρχεί σε κάθε «διαμαρτυρία». Η περίπτωση της Χιλής είναι διαφορετική από αυτές των Λατινοαμερικανικών χωρών. Σ' αντίθεση με τις χώρες αυτές (Αργεντινή, Βραζιλία, Ουρουγουάη, Βολιβία) στη Χιλή ο στρατός δεν αποσύρθηκε διακριτικά, όπως δεν βρέθηκε και κάποια «δημοκρατική λύση» να συνεχίσει χωρίς κοινωνικούς κραδασμούς και απειλές το καθεστώς.

Αυτό το γνωστό και στη χώρα μας, σενάριο δεν είναι εύκολο να εφαρμοστεί στη Χιλή. Το σύνολο σχεδόν της αστικής αντιπολίτευσης ήταν ή είναι με τη χούντα και διαθέτει ελά-

χιστη αξιοπιστία στο λαό. Αντίθετα οι οργανωμένες λαϊκές δυνάμεις όπως το Κ.Κ., το MIR, οι αριστεροί χριστιανοί παρά την τρομοκρατία και τις δολοφονίες διαθέτουν μεγάλο «βάρος» στο χιλιανό λαό. Οι κινητοποιήσεις, «διαμαρτυρίες» όπως λέγονται, έχουν κλιμακωθεί έντονα τα 2 τελευταία χρόνια και απειλούν να αφαιρέσουν τον έλεγχο της κατάστασης από τη χούντα και την άρχουσα τάξη.

Το μεγάλο πρόβλημα των βορειοαμερικανών, που όσο απροσημάτιστα ανέβασαν τον Πινοσέτ τόσο αποκάλυπτα υποστηρίζουν τη Συμφωνία της 26 Αυγούστου, είναι μη τυχόν και η ενδεχόμενη πτώση των δολοφόνων δεν γίνει ομαλά και συμπαρασύρει ολόκληρο το κοινωνικοοικονομικό καθεστώς. Ενώ οι στρατιωτικοί του Πινοσέτ καταφεύγουν όλο και περισσότερο στη βία εναντίον των μαζών, δεν είναι λίγοι αυτοί που μέσα στην χιλιανή άρχουσα τάξη και στην Ουάσιγκτον, διαβλέπουν πως αυτή η βία είναι δυνατόν να γίνει «μπούμεραγκ» και πρέπει να βρεθεί μια κομψή, μια «δημοκρατική» μέθοδος για να προστατευτούν τα ίδια συμφέροντα (βλέπει κανείς τα πρόσφατα παραδείγματα στη Βραζιλία και την Αργεντινή).

Αυτές τις διαφορετικές εκτιμήσεις και επιλογές στο εσωτερικό της χιλιανής αστικής τάξης ήρθε να σφραγίσει η συμφωνία της 26 Αυγούστου. Αν έπρεπε κανείς να αναφερθεί στον πρωτεργάτη αυτής της Συμφωνίας θα ήταν πολύ δύσκολο να μην αναφέρει το όνομα του Καρδινάλιου του Σαντιάγο Φρένο που πιστωμένο από πρώην υπουργούς της χούντας. Πρόκειται για άτομο γνωστό για τη στάση του στο πραξικόπημα και τις δολοφονίες του '73. Τα 11 κόμματα που υπέγραψαν τη συμφωνία καλύπτουν ένα φάσμα από τα δεξιά του Σοσιαλιστικού κόμματος, περιλαμβάνουν το ισχυρό Χριστιανοδημοκρατικό και φτάνουν ως το ακροδεξιό Εθνικό Κόμμα. Ας σημειωθεί ότι ο ηγέτης του προτελευταίου Φρέι υπήρξε υποστηρικτής του πραξικοπήματος ενώ το Εθνικό Κόμμα πρωτοστάτησε και συμμετείχε ενεργά σ' αυτό.

Τα κύρια σημεία αυτής της συμφωνίας συμπυκνώνονται στο αίτη-

μα της εκλογής Προέδρου και Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης από το λαό, χωρίς να αναφέρει ημερομηνίες.

Η Εθνική Συμφωνία δεν αναφέρει πότε περίπου θα πρέπει να γίνουν οι εκλογές όπως δεν αναφέρει τίποτε για το αν θα πρέπει να παραμείνει ή να αποχωρήσει (προς Θεού, ποτέ, να ανατραπεί) ο Πινοσέτ και η χούντα. Αφήνει να εννοηθεί ότι τα πράγματα θα πρέπει να κυλήσουν ομαλά ως το 1989 οπότε θα τελειώσει και η θητεία που έβαλε στον εαυτό του ο Πινοσέτ. Από τη συμφωνία αυτή έχουν αποκλειστεί τα κόμματα της αριστεράς δηλ. το Λαϊκό Δημοκρατικό Μέτωπο.

Τη συμπάρασταση του σ' αυτή τη συμφωνία της δημοκρατικής (ναι, καλά διαβάσατε) αντιπολίτευσης της Χιλής ψήφισε στις 12 του Σεπτεμβρίου το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εγκρίνοντας με συντριπτική πλειοψηφία τα ψηφίσματα της Βέλ (γαλλίδα φιλελεύθερη) και του Σερβέτι (ιταλός κομμουνιστής). Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αφού απότισε φόρο Τιμής στον Πρόεδρο Αλιέντε υποστήριξε τις βασικές αρχές και τις διαδικασίες που καθορίζονται από την παραπάνω συμφωνία, που έχει σα γνώμονα το διάλογο και τη συμφιλίωση και η οποία απορρίπτει ρητά κάθε μορφή βίας και έχει σα στόχο την ειρηνική επάνοδο της χώρας σε πλήρη δημοκρατία.

Παρά τη διατλαντική κινητοποίηση, η απειλή που ένωσε τους πρώην Πινοσετίστες και την αστική αντιπολίτευση, οι λαϊκές κινητοποιήσεις είναι και πάλι στο προσκήνιο. Αρχές Σεπτεμβρίου, επέτειος της εκλογής του Αλιέντε, μεγάλες μαζικές διαμαρτυρίες οργανώνονται από το κυριώτερο συνδικάτο CNT με την υποστήριξη του Λαϊκού Δημοκρατικού Μετώπου. Η «διαμαρτυρία» ξεκινά στην επέτειο της 4ης Σεπτεμβρίου. Διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τις δυνάμεις της χούντας πραγματοποιούνται σ' ολόκληρη τη χώρα. Από την Κονσεψιόν (520 χιλμ. νότια της πρωτεύουσας) ως την Δρίκα (2100 χιλμ βόρεια του Σαντιάγο) την Αντοφαγκάστα (βόρεια) και το Βαλπαραΐζο στην Κεντρική Χιλή. Δέκα τρεις νεκροί και εκατοντάδες τραυματίες ήταν ο πρώτος απολογισμός για τις απώλειες των χιλιανών από τα όπλα των δολοφόνων του Πινοσέτ.

Αυτή τη φορά έκαναν την εμφάνισή τους όπλα και από την πλευρά των διαδηλωτών. Στη Λα Βιτώρια, το προπύργιο της αντίστασης στα περίχωρα του Σαντιάγο όπου στη ν περσινή «διαμαρτυρία» είχε δολοφονηθεί ο γάλλος ιερέας Αντρέ Ζορλάν έκαναν την εμφάνισή τους

στους δρόμους μασκοφόροι ένοπλοι του Πατριωτικού Μετώπου Μαουέλ Ροντρίγκεζ.

Η αστική αντιπολίτευση όχι μόνο δεν συμμετείχε στις κινητοποιήσεις αλλά κάλεσε τους χιλιανούς να «περάσουν ήσυχα» την 4η Σεπτεμβρίου. Ο καρδινάλιος Φρένο στο μηνύμα-συνο στη μνήμη του Αντρέ Ζορλάν κάλεσε τους διαδηλωτές να διαλυθούν γιατί ήταν πιθανό η διαμαρτυρία τους να εξελιχτεί «σε μια δυναμική διαδήλωση της εξτρεμιστικής αριστεράς και του κομμουνιστικού κόμματος». Παρά τις προσπάθειές τους οι «πρώην» υποστηρικτές της χούντας δεν κατάφεραν και πολλά πράγματα. Η Συνομοσπονδία Εργασίας που πιστεύει ότι ήλεγχαν σοσιαλιστές και χριστιανοδημοκράτες συμμετείχε και οργάνωσε διαδηλώσεις. Οι διαμαρτυρίες των χιλιανών εκτός από τις διαδηλώσεις εξελίχθηκαν και με αποχές από τα σχολεία και τα πανεπιστήμια, μπούκοτάρια των μέσων μαζικών μεταφορών, καθυστερημένη μετάβαση των εργαζόμενων στις δουλειές τους, χτυπήματα στις κατασρόλες το βράδυ.

Το κίνημα στους δρόμους των φτωχογειτονιών προβάλλει δυναμικά και απειλητικά όχι μόνο για τον Πινοσέτ αλλά και για τους «πρώην» Πινοσετίστες. Η Χιλή δεν είναι μια εύκολη περίπτωση για την Ουάσιγκτον. Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν όλο το Σεπτέμβρη και τον Οκτώβρη. Η απουσία μιας πολιτικής εναλλακτικής λύσης αποδεκτής από την άρχουσα τάξη και με αξιοπιστία στο λαό τροφοδοτεί την αντίληψη των δολοφόνων του Πινοσέτ που δηλώνει στις αρχές του Οκτώβρη ότι η δικτατορία είναι αρκετά μαλακή και πρέπει να γίνει ακόμη πιο σκληρή.

Ο Πινοσέτ πρέπει να πείσει τώρα τους αξιωματικούς του για το μέλλον της ασταμάτητης βίας. Οι εκκλήσεις για «εθνική συμφιλίωση» βρίσκουν ευνοϊκή απήχηση στους πραξικοπηματίες που πιστεύουν ότι έτσι θα γλυτώσουν για τα εγκλημάτα τους σε βάρος του χιλιανού λαού.

Οι διαφορετικές απόψεις δεν λείπουν και μέσα στο Λαϊκό Δημοκρατικό Μέτωπο αν και έχουν δει λιγότερο το φως της δημοσιότητας. Κατά βάση πρόκειται για διαφορές στους κόλπους του Κ.Κ. Χιλής με δεδομένη τη θέση ότι το MIR και οι αριστεροί χριστιανοί στοχεύουν στην ανατροπή του καθεστώτος των δολοφόνων. Στο Κ.Κ. Χιλής μετά την αντικατάσταση, στη θέση του γενικού γραμματέα, του Κορβαλλάν (έμπιστου της Μόσχας) έχουν επικρατήσει οι υποστηρικτές της αντίληψης ότι πρέπει να ακολουθηθεί μια ταχτική στηριγμένη και στην ένοπλη οργάνωση του λαού ενώ σαν στόχος

Το καθεστώς της Πραιτώρια απαγχόνισε, παρά τη διεθνή κατακραυγή, τον 28χρονο Μπέντζαμιν Μολόιζε στις 19 Οκτωβρίου. Ο Μολόιζε, ένας ταπετσήρης που εργαζόταν και σαν ηθοποιός και ερασιτέχνης ποιητής,

ήταν μέλος της στρατιωτικής πτέρυγας του Αφρικάνικου Εθνικού Κογκρέσου. Καταδικάστηκε για ανάμιξη στο φόντο ενός λευκού αστυνομικού.

Στη μητέρα του δεν επιτράπηκε ούτε να τον δει για τελευταία

φορά ούτε να παραλάβει τη σορό του. Η Μαμίκε Μολόιζε παρέμενε έξω από τις φυλακές που είχαν αποκλειστεί από εκατοντάδες αστυνομικούς με εκπαιδευμένους σκύλους (βλέπε φωτογραφία).

Μόλις έγινε γνωστό το γεγονός του απαγχονισμού του ποιητή, εκατοντάδες μαύροι ξεχύθηκαν για πρώτη φορά στο κέντρο της εξουσίας των λευκών ρατσιστών την πόλη του Γιοχάνεσμπουργκ, 50 χιλμ από τις φυ-

λακές. Δυο αστυνομικοί μαχαιρώθηκαν ενώ λεηλατήθηκαν δεκάδες καταστήματα λευκών. Στη δεύτερη φωτογραφία διαδηλωτές κηνυγούν με πέτρες ένα λευκό στο Κέντρο του Γιοχάνεσμπουργκ.

ΧΙΛΗ

συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

της αντιστασιακής πάλης προβάλλεται η ανατροπή του Πινοσέτ με λαϊκή εξέγερση. Ένα από τα αποτελέσματα της επικράτησης αυτών των αντιλήψεων στο Κ.Κ. ήταν η δημιουργία του Πατριωτικού Μετώπου Μανουέλ Ροντρίγκεζ για το συντονισμό του ένοπλου λαϊκού αγώνα.

Πώς θα εξελιχτεί η διαμάχη στους κόλπους του Κ.Κ. Χιλής; Θα καρποφορήσουν οι προσπάθειες για την εκπαράθρωση του νέου γεν. γραμματέα; Ήδη για τη συμφωνία της 26 Αυγούστου έχει δημοσιευτεί ανακοίνωση του Κ.Κ. Χιλής που διαμαρτύρεται για τον αποκλεισμό του Δημοκρατικού Μετώπου από τις συμφιλίωτικές διαδικασίες. Λίγες μέρες αργότερα, κομμάτι του Πατριωτικού Μετώπου κατέλαβαν ραδιοφωνικό σταθμό στο Σαντιάγο και μετέδιδαν μηνύματα για το μόνο δρόμο του αγώνα του χιλιανού λαού: την ανατροπή των δολοφόνων.

Ενώ το φασιστικό καθεστώς του Πινοσέτ θαδίζει ούτως ή άλλως προς το τέλος του, όλα θα κριθούν από την έκβαση των διαφορών που έχουν εκδηλωθεί στην άρχουσα Τάξη και στο λαϊκό κίνημα. Οι Δυτικοευρωπαίοι, η Ουάσιγκτον και η Μόσχα δεν κρύβουν τη χαρά τους για την «εθνική συμφιλίωση». Τιποτα όμως δεν μπορεί να κριθεί όσο αγνοείται το μίσος που κινητοποιεί τις λαϊκές μάζες στους δρόμους των φτωχογειτονιών εναντίον των δολοφόνων... Οι μήνες που ακολουθούν ίσως αποβούν πολύ κρίσιμοι για τους «μεγάλους», Ανατολής και Δύσης.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΑΜΕΙΟΥ

Διαδηλώσεις, ταυτόχρονας, σε 3 χώρες της Λατινικής Αμερικής έγιναν στις 23 Οκτωβρίου εναντίον του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και των πιστωτικών Τραπεζών. Οι διαδηλωτές απαιτούσαν από τις κυβερνήσεις των χωρών τους να μην πληρώσουν τις δόσεις για την εξόφληση των εξωτερικών χρεών τους.

Σε πολλές πόλεις της Βραζιλίας πολιτικά κόμματα, συνδικαλιστικές οργανώσεις και φοιτητές διαδήλωσαν απαιτώντας τη μη εξόφληση του εξωτερικού χρέους που φτάνει τα 104 δισ. δολ. Οι διαδηλωτές καταδίκασαν την πολιτική του Δ.Ν.Τ. και των πιστωτικών τραπεζών και κατάγγειλαν τα προστατευτικά μέτρα που πήραν οι ΗΠΑ σε βάρος ορισμένων εξαγωγικών προϊόντων της Βραζιλίας.

Στο Μεξικό 10.000 άτομα διαδήλωσαν στους δρόμους της πρωτεύουσας ζητώντας αναβολή της πληρωμής του εξωτερικού χρέους και καταδικάζοντας τα οικονομικά μέτρα που πήρε η κυβέρνηση υπακούοντας στις εντολές του ΔΝΤ. Οι διαδηλωτές που ήταν μέλη συνδικαλιστικών οργανώσεων και φοιτητές απαίτησαν να σταματήσουν να πληρώνονται οι τόκοι του χρέους των 100 δισ. δολ. και πρόσθεσαν: «Με τα 13 δισ. δολ. τόκους που πληρώνουμε κάθε χρόνο, θα μπορούσαμε όχι μόνο να ξαναχτίσουμε τα νοσοκομεία και τα σχολεία που καταστράφηκαν, να στεγάσουμε όλους τους σεισμοπαθείς, αλλά να βοηθήσουμε αποτελεσματικά το μεγαλύτερο μέρος του μεξικάνικου λαού που ζει κάτω από άθλιες συνθήκες».

Διαδήλωση για τη μη πληρωμή του εξωτερικού χρέους του Ισημερινού στο ΔΝΤ έγινε επίσης την ίδια μέρα στην πρωτεύουσα Κίτο.

υπερχρεωμένες χώρες και διεθνές τραπεζικό σύστημα στην κόψη του ξυραφιού

Ενώ στις αρχές του Οκτώβρη άρχιζε τις εργασίες της στη Σεούλ η φετινή σύνοδος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, μια σειρά εκθέσεις, προβλέψεις και εκτιμήσεις έχουν κατακλύσει τις σελίδες του διεθνούς τύπου και εν μέρει του ελληνικού για τα χρέη των χωρών του τρίτου κόσμου και τις επιπτώσεις τους στο διεθνές τραπεζικό σύστημα.

Δυο λόγοι μας αναγκάζουν να αναφέρουμε ορισμένες πληροφορίες και εκτιμήσεις των ιδίων των διεθνών χρηματοπιστωτικών οργανισμών. Ο ένας είναι ότι και η Ελλάδα αργά και σταθερά έχει αρχίσει να μπλέκεται σ' αυτές τις διαδικασίες που μέχρι τώρα αφορούσαν «άλλους» τους «υπανάπτυκτους». Ο δεύτερος είναι οι εκπληκτικές εξελίξεις που πιθανολογείται ότι θα αναπτυχθούν στις υπερχρεωμένες χώρες αλλά και στο σύνολο των διεθνών σχέσεων.

Όλοι οι οργανισμοί του Διεθνούς Καπιταλισμού συμφωνούν: «η διαχείριση της κρίσης μπορεί να ήταν επιτυχής το 1984 και να συνεχιστεί με σχετικά καλά αποτελέσματα το 1985. Όσο όμως δεν αντιμετωπίζονται τα βαθύτερα αίτια της κρίσης οι οικονομίες των υπερχρεωμένων χωρών και το διεθνές τραπεζικό σύστημα θα κινούνται κυριολεκτικά στην κόψη του ξυραφιού...»

Στις 15 Σεπτεμβρίου ο Άλιστερ Μακιντάιρ, αναπληρωτής γ.γ. της UNCAD (Σύννοδος του ΟΗΕ για το εμπόριο και την ανάπτυξη) δήλωνε (F.T. 16.9.85): «πολλές από τις χρεωμένες αναπτυσσόμενες χώρες έχουν εξαντλήσει κάθε όριο λιτότητας, μειώνοντας στο έπακρο τις εισαγωγές και ρίχνοντας το επίπεδο ζωής με σκοπό να παρουσιάσουν πλεονάσματα στο εμπορικό τους ισοζύγιο. Η ταυτόχρονη μείωση των χρησιμοποιούμενων δανείων από τις τράπεζες και τα υψηλά επιτόκια επιδεινώνουν την κατάσταση της οικονομίας τους μιας και ένα τεράστιο μέρος των πόρων τους εκρέουν για την αποπληρωμή των χρεών τους».

Η δήλωση αυτή του κ. Μακιντάιρ συνέπεσε με έκθεση της INTER-AMERICAN DEVELOPMENT BANK που δόθηκε επίσης στη δημοσιότητα στις 15.9 (βλέπε F.T. 16.9.85). Η ετήσια έκθεση της IADB με τίτλο «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ ΣΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ» αναφέρει ότι οι χώρες της Λατ. Αμερικής έχουν «σοβαρούς λόγους» να αντιστέκονται στην πολιτική του ΔΝΤ. Οι χρεωμένες χώρες αν και κατάφεραν να μειώσουν το συνολικό έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών τους στα 35 δισ. δολ. έναντι 120 δισ. δολ. το 1981 είναι αμφίβολο αν θα μπορέσουν να αντέξουν άλλο τα δρακόντεια μέτρα λιτότητας. Τρία χρόνια σκληρών μέτρων προσαρμογής δεν έλυσαν κανένα ουσιαστικό πρόβλημα. Αντίθετα ενίσχυσαν τις πληθωριστικές πιέσεις και υπονόμευσαν τη μελλοντική ανάπτυξη των χωρών αυτών. Οι ετήσιες τοκοχρεωτικές υποχρεώσεις των λατινοαμερικάνικων χωρών τετραπλασιάστηκαν στο διάστημα 1978-1984. Η μεταφορά πόρων

προς τις πιστώτριες τράπεζες και κυβερνήσεις έχει περιορίσει ασφυκτικά τις δυνατότητες για παραγωγικές επενδύσεις. Το 1980-1981 οι επενδύσεις στις εξατάζομενες υπερχρεωμένες χώρες αντιστοιχούσαν στο 25% του ΑΕΠ. Το 1984 υποχώρησαν στο 18% του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος.

Συνεχίζοντας η έκθεση της IADB αναφέρει ότι τα προγράμματα λιτότητας του ΔΝΤ δεν οδηγούν ποθεν. Δίνοντας προτεραιότητα στην εξασφάλιση εμπορικού πλεονάσματος κατέληξαν σε επιταχυνόμενη υποτίμηση που συνέβαλε στην ενίσχυση των πληθωριστικών πιέσεων και την αύξηση της ανεργίας. Αυτά τα προβλήματα με τη σειρά τους αποθάρρυναν τις επενδύσεις και ενθάρρυναν την κατανάλωση αντί για την αποταμίευση. Η IADB προειδοποιεί ότι η προσπάθεια εξυπηρέτησης των μεγάλων δανείων θέτει σε αμφισβήτηση τη δυνατότητα συνέχισης των πληρωμών στο μέλλον. Οι αυριανές εξαγωγές απαιτούν ενίσχυση του παραγωγικού δυναμικού σήμερα. Αλλά οι χώρες που υποχρεούνται να μεταβιβάσουν πρόωρα ένα τόσο μεγάλο ποσοστό της αποταμίευσης δεν έχουν τη δυνατότητα να επενδύσουν.

Στην έκθεση της IADB υποστηρίζει την ανάγκη να μετριασθεί η λιτότητα και να ενταθεί η προσπάθεια για αύξηση της παραγωγικότητας ιδιαίτερα το δημόσιο τομέα.

Σημείωση: Αναφερθήκαμε ειδικά στην έκθεση της IADB γιατί θίγει ορισμένα ζητήματα εξαιρετικά επίκαιρα και στην Ελλάδα μετά τα τελευταία μέτρα της κυβέρνησης του Παπανδρέου. Αξίζει επίσης να επισημανθεί μια παρόμοια προβληματική στις ερωτήσεις του Γ. Αρσένη προς τον υπουργό Εθν. Οικονομίας κατά τη δεύτερη δόση της συνεδρίασης της Κ.Ο. του κόμματος του Παπανδρέου.

ΔΝΤ: μικρότερη η ανάπτυξη των αναπτυσσόμενων

Οι ειδικοί του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου στην έκθεση για τις προοπτικές της διεθνούς οικονομίας, που παρουσίασαν στη Σεούλ, προβλέπουν για το 1985 και 1986 σημαντική μείωση στην ανάπτυξη των αναπτυσσόμενων χωρών, εξέλιξη που θα ενισχύσει την ήδη υπάρχουσα ανησυχία για τα χρέη των χωρών αυτών. Κατά ένα μέρος η ερμηνεία για τις απαισιόδοξες προοπτικές ανάπτυξης των αναπτυσσόμενων χωρών βρίσκεται στη μειωμένη ανάπτυξη των βιομηχανικών χωρών.

Αυτό που απασχολεί και ανησυχεί περισσότερο το ΔΝΤ είναι η επιδείνωση της κατάστασης των οικονομικών των υπερχρεωμένων χωρών και η αβεβαιότητα για την δυνατότητα εξοικονόμησης στο μέλλον, των αναγκαίων συναλλαγματικών πόρων για την εκπλήρωση των Τοκοχρεωλυτικών τους υποχρεώσεων.

Σύμφωνα εξ άλλου με την έκθεση του ΔΝΤ αυτός ο χαμηλός

ρυθμός ανάπτυξης στις βιομηχανικές χώρες οδηγεί σε περαιτέρω πτώση των τιμών των πρώτων υλών όπως επίσης και σε μείωση της ροής επενδυτικών και δανειακών κεφαλαίων. Ο ρυθμός ανάπτυξης για τις 7 περισσότερο χρεωμένες χώρες θα περιοριστεί στο 2,75% το 1985 και στο 3,75% το 1986. Το ποσοστό ανεργίας στις χώρες αυτές αυξήθηκε κατά 4% στο διάστημα 1980-1984.

Από τα τέλη του 1980 παρατηρείται μια συνεχής επιδείνωση στους όρους ανταλλαγής των υπερχρεωμένων λιγότερο αναπτυγμένων χωρών με τις βιομηχανικές χώρες. Το ποσοστό για το 1985 ήταν της τάξης του 2% έναντι του 1984 ενώ για το 1986 προβλέπεται ακόμα μεγαλύτερο ποσοστό επιδείνωσης (F.T. 22.10.85).

Εξ άλλου το 5 μεγαλύτερα δυτικοευρωπαϊκά οικονομικά Ινστιτούτα, σε έκθεσή τους αναφέρουν ότι οι οικονομίες των βιομηχανικών χωρών θ' αναπτυχθούν κατά 3% το 1986, ρυθμός που θεωρείται ανεπαρκής για την αντιμετώπιση της ανεργίας ή για την επίλυση του προβλήματος των χρεών του Τρίτου Κόσμου. «Η κρίση των χρεών κινδυνεύει να επιδεινωθεί. Η επίλυσή της γίνεται πιο δύσκολη αφού η επιβράδυνση της ανάπτυξης των βιομηχανικών χωρών θ' ακολουθήσει το τέλος του οικονομικού "μπουμι" στις ΗΠΑ».

Το μεγάλο χρέος των χωρών του Τρίτου Κόσμου, οι σκοτεινές προοπτικές σ' ότι αφορά την ικανότητά τους ν' ανταποκριθούν στις τοκοχρεωλυτικές τους υποχρεώσεις και η διαχείριση της κρίσης που έχει προκληθεί από την υπερχρέωση των χωρών αυτών είναι ασφαλώς από τα ζητήματα που θα βρίσκονται στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος το 1986. Το νέο στοιχείο που, όπως όλα δείχνουν, θα κάνει την εμφάνισή του και θα ανατρέψει πολλά δεδομένα είναι η αναστολή στην εκπλήρωση των τοκοχρεωλυτικών υποχρεώσεων από τη μεριά ορισμένων τουλάχιστον χωρών. Η θέ-

ση του Μεξικού είναι ιδιαίτερα δεινή, και δεν έχει άλλη λύση να διαλέξει πλέον.

Η υπερχρέωση των περισσότερων αναπτυσσόμενων χωρών θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σε μια συνέπεια της «διαρθρωτικής κρίσης» και των αλλαγών που γνωρίζει το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα. Σ' αυτή (την υπερχρέωση) θα μπορούσε να προστεθεί η «διαρθρωτική ανεργία» των βιομηχανικών χωρών μια ακόμα συνέπεια των αλλαγών στις μεθόδους και την οργάνωση της παραγωγής.

Μετά τη δεκαετία του '70 έγιναν πιο έντονοι οι τάσεις για θεμελιακές αλλαγές στον χρηματοπιστωτικό τρόπο παραγωγής. Οι σημαντικότερες ανακατατάξεις στο διεθνή καταμερισμό της παραγωγικής διαδικασίας, η διαφανιζόμενη πραγματοποίηση στο άμεσο μέλλον της νέας βιομηχανικής επανάστασης και η αποτυχία της διαχείρισης των «διαρθρωτικών αδυναμιών» του συστήματος αποσαφηνίζουν με γρήγορο ρυθμό την κατάσταση. Όχι μόνο δεν αποκλείουν αλλά αντίθετα ενισχύουν την προοπτική ανάπτυξης ορισμένων και θεμελιακών κοινωνικών αλλαγών.

Μέσα σε μια εκρηκτικά φορτισμένη ατμόσφαιρα το δίλημμα «διαχείριση ή ξεπέραςμα» γίνεται σαφέστερο και δημιουργεί τους όρους για μια άλλη πολιτική (δηλαδή οικονομική και κοινωνική) πρακτική. Τούτη τη φορά δύσκολα η «ψωροκόσταινα» θα μείνει έξω από το χορό αυτό.

Οι καθαρές ελβετικές επενδύσεις στο εξωτερικό αυξήθηκαν τον περασμένο χρόνο από 184,5 δισ. ελβετ. φράγκα στον αριθμό ρεκόρ των 205,3 δισ. ελβετ. φράγκων, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της Union Bank of Switzerland.

Οι συνολικές ελβετικές επενδύσεις στο εξωτερικό αυξήθηκαν από 408,5 δισ. σε 453,6 δισ. ελβετικά φράγκα, λόγω κυρίως της επέκτασης των τραπεζικών δραστηριοτήτων καθώς και των ασφαλιστικών επίσης.

Κολομβία

Στη φωτογραφία άνδρες των δυνάμεων ασφαλείας μεταφέρουν το σώμα ενός νεκρού αντάρτη μετά από συμπλοκή σε γειτονιά της Μπογκοτά Σύμφωνα με τον στρατηγό Χοσέ Λουίς Βάργκας αντάρτες του Κινήματος 19 Απρίλη (Μ-19) κατέλαβαν το φορτηγό μιας εταιρείας και άρχισαν να μοιτάζουν το γάλα που μετέφερε σε φτωχογειτονιά της νότιας Μπογκοτά. Όταν έφθασε η αστυνομία ακολούθησε μάχη με τους αντάρτες. Σύμφωνα πάντα με την ανακοίνωση του στρατηγού της αστυνομίας, βρήκαν το θάνατο 11 αντάρτες και τραυματίστηκαν 4 αστυνομικοί στη συμπλοκή αυτή στις 30/9.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '85

5 χρόνια μετά τις δολοφονίες από το «δημοκρατικό» κράτος,
12 χρόνια μετά τις δολοφονίες από το χουντικό κράτος,
οι δολοφόνοι εξακολουθούν να κυκλοφορούν ανάμεσά μας.

Πέντε χρόνια μετά τα «ιστορικά» πλέον γεγονότα της 16ης Νοέμβρη 1980 ολοκληρώθηκε ένας κύκλος ντροπής και άρχισε ένας νέος.

Ο πρώτος κύκλος γιατί τόσο χρειάστηκε να ολοκληρωθεί η ανακριτική διαδικασία και να βγει το πόρισμα για τις δυο δολοφονίες, τους δεκάδες τραυματισμούς από τα Μ.Α.Τ., και τους δυο τραυματισμούς από σφαίρες.

Παράλληλα βγήκε και παραπεμπτικό βούλευμα για 11 άτομα, διαδηλωτές που συνελήφθησαν τότε ή άτομα που κατηγορήθηκαν αργότερα ότι συμμετείχαν στα επεισόδια.

Ο δεύτερος κύκλος άρχισε την άνοιξη που μας πέρασε, με τη δίκη των 11 η οποία από τότε έχει αναβληθεί δυο φορές, η τελευταία αναβολή δόθηκε τη δεύτερα 4/11/85 εξ αιτίας της απεργίας των δικηγόρων. Και συνεχίστηκε με την έκδοση του 4939/1985 βουλεύματος του «Συμβουλίου των εν Αθήναις Πλημμελειοδικών» στις 9 Ιουλίου 1985.

Το βούλευμα μεταξύ άλλων αναφέρει τα εξής. Οι κατηγορίες για τα έκτροπα της αστυνομίας είχαν στραφεί κατά των:

1) Μιχαήλ Λάου τ. Δ/ντή Αστυνομίας Αθήνας, 2) Κων/νου Λεμονή τ. Αρχηγού Αστυνομίας Πόλεων, 3) Σταμάτη Σκλαβούνη τ. Δ/ντή των ΜΑΤ της Αστυνομίας Πόλεων, 4) Παναγιώτη Αγγελόπουλου Υποδ/ντή ΜΑΤ της Α.Π. Αθήνας, 5) Μάρκου Φαλελάκη, Αστυνομού, 6) Χρήστου Καμπούρη, Αστυνομού, 7) Κων/νου Τσιπίνη, Αστυνομού, 8) Πέτρου Σπυρόπουλου, Αστυνομού, 9) Αχιλλέα Αναγνωστόπουλου, Αρχιφύλακα, 10) Παναγιώτη Στεφανάκου, Αστυφύλακα, 11) Κων/νου Μηλιαρά, Αστυφύλακα, και 12) αγνώστων ατόμων για τις παρακάτω πράξεις: Α) Ανθρωποκτονία από πρόθεση, Β) Σκοπούμενη θανατηφόρα σωματική βλάβη, Γ) Απόπειρα ανθρωποκτονίας, Δ) Επικίνδυνες σωματικές βλάβες και μια βαρεία σωματική βλάβη, Ε) Απλές σωματικές βλάβες ΣΤ) Ηθική αυτουργία στις παραπάνω Β.Δ. και Ε πράξεις, και Ζ) Οπλοχρησία σε σχέση με τις Γ και Δ πράξεις.

Από αυτούς οι 4 πρώτοι (τα μεγάλα κεφάλια) απαλλάχθηκαν γιατί σύμφωνα με τον εισαγγελέα, ναί μεν έδωσαν τις διαταγές να επιτεθούν τα ΜΑΤ κατά των διαδηλωτών αλλά δεν μπορούσαν να έχουν ιδίαν άποψη για τα έκτροπα στα οποία επιδίδονταν οι υφιστάμενοί τους.

Οι επόμενοι τρεις οι οποίοι ήταν και επικεφαλής διμοιριών ΜΑΤ απαλλάχθηκαν γιατί δεν

προέκυψε κανένα στοιχείο εις βάρος τους από την ανακριτική διαδικασία.

Οι τελευταίοι τέσσερις παραπέμπονται να δικαστούν ως εξής:

Ο Πέτρος Σπυρόπουλος του Αριστομένη, Αστυνόμος Β τότε, συνταξιούχος (Αστυνόμος Α) τώρα, παραπέμφθηκε να δικαστεί στο Δ Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθήνας την 1/11/85 απ' όπου πήρε αναβολή για τις 13 Φεβρουαρίου 1986 ως υπαίτιος του ότι, στις 16/11/1980 και γύρω στις 21.30 ώρα, στην διασταύρωση των οδών Όθωνα και Αμαλίας, τυγχάνοντας Αστυνόμος Β και επικεφαλής 2 διμοιριών ΜΑΤ έδωσε διαταγή στους άντρες του να κρύψουν τα διακριτικά τους και να επιτεθούν κατά συγκεντρωμένου πλήθους διαδηλωτών με ρόπαλα και να προξενήσουν: 9) Επικίνδυνες σωματικές κακώσεις στους:

1) Φανή Καρανίκα, 2) Μαρία Γεωργαντά, 3) Μαρία Νιαούρη, 4) Νικόλαο Αρβανίτη, 5) Μαρία Κανταράκου, 6) Ευάγγελο Καλαϊτζή, 7) Ελένη Αρβανίτη, 8) Ελένη Σεγδίτσα, 9) Παναγιώτη Διαμαντόπουλο, 10) Αντώνη Γρηγορόπουλο, 11) Θανάση Παπαδόπουλο, 12) Σωτηρία Παλαιολογοπούλου, 13) Οδυσσέα Ραϊκοπούλου, 14) Ευφροσύνη Ραϊκοπούλου.

6) να προκληθούν απλές σωματικές κακώσεις στους: 1) Ελευθερία Πίσαρη, 2) Σταυρούλα Καλαλή, 3) Ιωάννα Λάμπρου, 4) Δημήτρη Νιαούρη, 5) Αφροδίτη Βισκαρουδάκη, 6) Ευγενία Μπενά, 7) Μαρία Αρώνη, 8) Θεοδώρα Φακιολά.

Οι υπόλοιποι τρεις κατηγορούμενοι παραπέμπονται να δικαστούν στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο (ημερομηνία δεν ορίστηκε ακόμη) και συγκεκριμένα

1) για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως διότι πυροβόλησαν χωρίς διαταγή και «χωρίς να κινδυνεύει η ζωή τους» «με ανθρωποκτόνα πρόθεση» εναντίον διαδηλώνων που βρίσκονταν στο Πολυτεχνείο και του Στέφανου Παπαπολυμέρου τον οποίο πέτυχαν στο στήθος.

2) Πυροβόλησαν και προκάλεσαν επικίνδυνη σωματική κάκωση στο Βασίλη Πατρώνη με τρόπο που μπορούσε να δημιουργηθεί κίνδυνος για τη ζωή του.

3) Παράνομη οπλοχρησία και

4) Παραπέμπει τον Αχιλλέα Αναγνωστόπουλο να δικαστεί ως υπαίτιος του ότι από πρόθεση προκάλεσε τους άλλους δύο με τις φράσεις «τι τα έχουμε τα πιστόλια ουρέ, όλοι με τα περιστροφά, ορμάτε τους».

Όσον αφορά τις δολοφονίες

των **Ιάκωβου Κουμή** και **Σταματίνας Κανελλοπούλου** οι δικαστές απέχουν να αποφανθούν και το πιθανότερο είναι να διαταχθεί νέα ανάκριση από τον εισαγγελέα όταν επιστρέψει η δικογραφία στα χέρια του.

Σαφείς νύξεις του εισαγγελέα αφήνουν να εννοηθεί ότι υπήρξε σκόπιμη κωλυσιεργεία από μέρους των ανακριτικών αρχών όσον αφορά το ξεκαθάρισμα των μαρτυριών για την ανακάλυψη των ενόχων. Επί λέξει αναφέρει:

«Ερευνήθηκαν μ' άλλα λόγια οι πράξεις, παρ' όλο που ήταν αδιαμφισβήτητες και δεν ενάσθη ο έλεγχος και η έρευνα για τους δράστες, που ήταν και παραμένον άγνωστοι. Τέτοια προσπάθεια πάντως δεν μπορεί να γίνει πια σήμερα, γιατί είναι περισσότερο από βέβαιο ότι αντί στη διακρίβωση της αλήθειας θα οδηγούσε με τρόπο νομοτελειακό στην παραγραφή των περισσότερων από τα διωκόμενα εγκλήματα» (8ο φύλλο βουλεύματος) και κάπου αλλού:

«... παρατηρείται το απίθανο πράγματι φαινόμενο στην κεντρικότερη πλατεία της Αθήνας να τραυματισθούν 137 συνολικά πολίτες, να εξετάζονται σαν μάρτυρες περισσότεροι από 50 αστυνομικά όργανα και πολύ περισσότεροι πολίτες και παρ' όλα αυτά να μη διαπιστώνεται, ούτε σε μια περίπτωση ποιός κτύπησε ποιον... Φανερό είναι ακόμη ότι όλοι σχεδόν οι Αστυνομικοί που εξετάστηκαν, επηρεασμένοι από αισθήματα κακώς εννοούμενης συναδελφικής αλληλεγγύης, ελάχιστα βοηθούν να ριχτεί φως στα γεγονότα, και αν δεν μπορεί να λεχθεί ότι κάνουν ηθελημένη παραποίηση της αλήθειας οπωσδήποτε δεν καταθέτουν όλη την αλήθεια...» πιο κάτω αναφέρεται: «Για παράδειγμα, ενώ στη δικογραφία είχε συσχετισθεί από τον Ιούνιο του 1981, το έγγραφο της απομαγνητοφώνησης των μέτρων τάξεως, δεν κλήθηκε κανένα από τα πολλά πρόσωπα που μπορούσαν να γνωρίζουν σχετικά, να εξεταστεί ένορκα και με βάση τις διαταγές και τις συνομιλίες που αναφέρονται στο έγγραφο αυτό να προσδιορίσει τις ακριβείς κινήσεις των Αστυνομικών Μονάδων και των επικεφαλής τους».

Όσον αφορά τη δολοφονία του Κουμή υπήρχε κάποια δυσκολία γιατί τον πλησίασαν 60 άτομα αλλά στην περίπτωση της Κανελλοπούλου «... είναι δυο άτομα που κάποια στιγμή αποσπάστηκαν από τη διμοιρία, κτύπησαν και στη συνέχεια επέστρεψαν στο σχηματισμό τους. Κινήσεις δηλαδή χαρακτηριστικές που θα μπορούσαν να προδώσουν τους δυο δράστες, αρκεί να γίνει προσεκτικά ο εντοπισμός της διμοιρίας και η ένορκη εξέταση ορισμένων από τα μέλη της κάτι

ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Μια αδυναμία του χώρου των Αναρχικών είναι η τάση του να 'ναι θεαματικός και θορυβώδης χωρίς να καταφέρνει να συγκροτηθεί και να γίνει επικίνδυνος για την εξουσία. Ρίχνοντας μια ματιά στην περσινή χρονιά θα δούμε ότι αρκετές φορές επικράτησαν απόψεις και αυτοεπιβεβαίωσης. Ακόμα σε κάθε κίνηση δεν δινόταν κάποια συνέχεια και προοπτική για την οργάνωση του αναρχικού κινήματος με άμεση συνέπεια τα χτυπήματα ενάντια στην κρατική εξουσία να είναι ανούσια.

Η όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων δεν έγινε αντιληπτή σαν τέτοια, αλλά σαν μία φалλοκρατική διαμάχη επίδειξης τσαμπουκά ανάμεσα στις δυνάμεις καταστολής και τους αναρχικούς Σούπερμεν, αφήνοντας σχεδόν αδιάφορη την πλειοψηφία των εκμεταλλευομένων της ελληνικής κοινωνίας. Ουσιαστικά αυτό που λειτουργήσε θετικά είναι το ξεπέραςμα του φόβου απέναντι στην εξουσία και η ενεργοποίηση μιας διάθεσης σύγκρουσης στον κόσμο. Ο χώρος όμως μπλοκαρίστηκε σε μια στενή λογική, που τον έκανε να μην είναι αντιμετώπος συνολικά με το κράτος και τον πολιτισμό του, να μην παλεύει σε κάθε επίπεδο την κυρίαρχη ιδεολογία αλλά να θεωρεί σύγκρουση με το κράτος μόνο τη σύγκρουση με την αστυνομία. Δεν μπόρεσε να δημιουργήσει μια υποδομή συγκρότησης και οργάνωσης, τέτοια που θα δίνει συνέχεια και θα γενικεύει τις επί μέρους συγκρούσεις σε κάθε τομέα της ζωής.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες αναπτύχθηκε σε πολλούς συντρόφους μια λογική ακτιβισμού σαν άρνηση και ξεπέραςμα της προσωπικής μιζέριας. Μια λογική που θεωρεί συντηρητισμό κάθε προσπάθεια δημιουργίας υποδομής και οργάνωσης, μια λογική που θέλει να επαναλάβει το σενάριο των συγκρούσεων αστυνομίας-αναρχικών χωρίς να εξετάζει τις συνθήκες και τους όρους της κοινωνικής πραγματικότητας, χωρίς να τη νοιάζουν οι απόψεις που θα 'χουμε, χωρίς να 'ναι ικανή να κάνει μια σύνθεση στη δράση, μια ασυνείδητη δογματική-στείρα λογική που οδηγεί το χώρο σε μια αποκομμένη από την πραγμα-

τικότητα δράση, μια δράση περιστασιακή του τύπου «άντε να μαζευτούμε να δούμε τι θα κάνουμε» και φυσικά οριοθετημένη στο γκέτο των Εξαρχείων κάτι που βολεύει την κρατική εξουσία και που μας αποκόβει από τον υπόλοιπο κόσμο των εκμεταλλευομένων. Προοπτική καμμία. Μόνο εκτόνωση και ψευδές σπασίμο της ανίας.

Από τη μέχρι τώρα εμπειρία μας πιστεύουμε ότι η έλλειψη κοινωνικών προσβάσεων είναι αυτή που μας κάνει ακίνδυνους για την κρατική εξουσία. Γιατί την κοινωνική επανάσταση δεν θα την κάνουμε εμείς και η παρέα μας αλλά το σύνολο των εκμεταλλευομένων κάνοντας το Αναρχικό όνειρο πραγματικότητα. Αυτό σημαίνει ότι όποιος δεν βλέπει την αναγκαιότητα υποδομής και οργάνωσης του χώρου —με παράλληλα επιλεγμένα χτυπήματα ενάντια στο κράτος— ασυνείδητα και με μια δογματική και κοντόφθαλμη πρακτική... δημιουργεί εμπόδια για την ανάπτυξη του Αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα και μετατρέπει το Αναρχικό όνειρο σε καθημερινό επιδίλητο.

Συγκεντρώσεις και πορείες σαν την χθεσινή που δίνουν στον αναρχικό χώρο το ρόλο της ουράς των γκρουπούσκουλων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και που τον καθιστούν γελοίο στα μάτια του κόσμου, γιατί πως αλλιώς όταν ρίχνοντας μια μολότοφ, σπάζοντας τη διτρίνα και βάζοντας το στα πόδια, την ίδια στιγμή ο άλλος πίνει καφέ στο απέναντι μαγαζί και θαυμάζει το θέαμα που του προσφέρεται. Που είναι η γενίκευση της σύγκρουσης; Η παραπάνω πρακτική μετατρέπει τον εξεγερσιακό χαρακτήρα των πράξεων μας σε απλή προσωπική εκτόνωση, μια πρακτική χωρίς ποιότητα και φαντασία.

Η σύνθεση, του μίσους για τον παλιό απ' τη μια κόσμο και της φαντασίας διάθεσης για ΖΩΗ από την άλλη, είναι ο εγυητής για την συνέχιση του αγώνα, για την οργάνωση του αναρχικού κινήματος και την καταστροφή της καπιταλιστικής κοινωνίας μέσα στην προοπτική της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης και των Εργατικών Συμβουλίων.

Αναρχική Πρωτοβουλία Μαρουσιού
Αναρχική Ομάδα «Κοινωνική Ανατροπή»
Αναρχική Κολλεκτίβα Ηράκλειου
Γαλατσιώτικη Αναρχική Ομάδα «Χωρίς Όρια»
Ομάδα Αναρχικής Δράσης Αμπελοκήπων
Αναρχικοί Πατησίων
Αναρχικοί Ηλιούπολης

που δεν αποκλείεται να γίνει δυνατό μελλοντικά».

Γεγονός είναι πως σήμερα εξακολουθούν οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί, οι δολοφόνοι και αυτοί που παρακολούθησαν τις δολοφονίες, να υπηρετούν στο σώμα και την «οικοδόμηση» Δεύτερο σημαντικό γεγονός πιστεύουμε πως είναι και το ότι η δίκη των 11 διαδηλωτών αλλά και η δίκη του ΜΑΤατζή Σπυρόπουλου, έγιναν μέσα σε ελάχιστη συ-

μπαράσταση η πρώτη και σε απόλυτη αδιαφορία η δεύτερη, από ένα κόσμο που λογικά έπρεπε να είναι και ο πιο ευαίσθητος σε τέτοιες καταστάσεις.

Εύλογα γεννιέται και το ερώτημα, αν είχαν σκοτωθεί κάποιοι αστυνομικοί πόσα άτομα και σε πόσο χρόνο θα είχαν συλληφθεί;